SPOJENÉ VĚCI (pátého senátu)

27. listopadu 2007 *

Ve spojených věcech T-3/00 a T-337/04,

**Athanasios Pitsiorlas,** s bydlištěm v Soluni (Řecko), zastoupený D. Papafilippou, advokátem,

žalobce,

proti

**Radě Evropské unie,** původně zastoupené M. Bauerem, S. Kyriakopoulou a D. Zachariou, poté M. Bauerem a D. Zachariou, jako zmocněnci,

a

**Evropské centrální bance (ECB),** zastoupené ve věci T-3/00 původně C. Zilioli, C. Kroppenstedtem a P. Vospernik, poté C. Zilioli, C. Kroppenstedtem, F. Athanasiou

* Jednací jazyk: řečtina.

a S. Vuorensolou a nakonec C. Zilioli, C. Kroppenstedtem a F. Athanasiou, a ve věci T-337/04 C. Kroppenstedtem, F. Athanasiou a P. Papapaschalisem, jako zmocněnci,

žalovaným,

jejichž předmětem je jednak návrh na zrušení rozhodnutí Rady a Evropské centrální banky, jimiž byly zamítnuty žádosti žalobce o přístup k dokumentům týkajícím se Basilejsko-nyborgské dohody ze září 1987, a jednak žádost o náhradu škody,

SOUD PRVNÍHO STUPNĚ
EVROPSKÝCH SPOLEČENSTVÍ (pátý senát),

ve složení M. Vilaras, předseda, M. E. Martins Ribeiro a K. Jürimäe, soudkyně,

vedoucí soudní kanceláře: C. Kantza, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 29. března 2007,

vydává tento

## Rozsudek

### Právní rámec

1 Původní znění článků 104 a 105 Smlouvy o EHS bylo následující:

„*Článek 104*

Každý členský stát uskutečňuje hospodářskou politiku nezbytnou k zajištění rovnováhy své celkové platební bilance a udržení důvěry ve vlastní měnu při současném zajištění vysoké úrovně zaměstnanosti a stability cenových hladin.

*Článek 105*

1. K usnadnění dosažení cílů stanovených v článku 104 koordinují členské státy svou hospodářskou politiku. Za tímto účelem zakládají spolupráci mezi příslušnými orgány státní správy a mezi svými centrálními bankami.

[…]

2. Na podporu koordinace politik členských států v měnové oblasti v rozsahu potřebném pro fungování vnitřního trhu se zřizuje Měnový výbor, který má poradní funkci a jehož úkolem je:

– sledovat měnovou a finanční situaci v členských státech a ve Společenství a obecný platební systém členských států a podávat o tom pravidelně zprávy Radě a Komisi,

– zaujímat stanoviska pro předložení těmto orgánům z vlastního podnětu nebo na žádost Rady nebo Komise.

Každý členský stát a Komise jmenují po dvou členech Měnového výboru." *(neoficiální překlad)*

2 S odkazem na výše uvedený čl. 105 odst. 2 Smlouvy o EHS a článek 153 Smlouvy o EHS (později článek 153 Smlouvy o ES, nyní článek 209 ES), podle nějž Rada přijme statuty výborů uvedených ve Smlouvě o EHS, Rada svým rozhodnutím ze dne 18. března 1958 přijala statut Měnového výboru (Úř. věst. 1958, 17, s. 390).

3 Dne 8. května 1964 Rada přijala rozhodnutí 64/300/EHS o spolupráci mezi centrálními bankami členských států Evropského hospodářského společenství (Úř. věst. 1964, 77, s. 1206). Podle článku 1 tohoto rozhodnutí se za účelem rozvoje spolupráce mezi centrálními bankami členských států zřizuje Výbor guvernérů centrálních bank členských států Evropského hospodářského společenství (dále jen „Výbor guvernérů"). Článek 2 rozhodnutí zejména stanoví, že členy Výboru guvernérů jsou guvernéři centrálních bank členských států a že Komise, zastoupená některým ze svých členů, je zpravidla přizvána na zasedání Výboru guvernérů. Konečně podle článku 3 téhož rozhodnutí je úkolem Výboru guvernérů zejména „poskytování konzultací týkajících se obecných zásad a hlavních směrů politiky centrálních bank, zejména v oblasti úvěrů, peněžního trhu a devizového trhu" a „výměna informací o hlavních opatřeních v působnosti centrálních bank a posuzování těchto opatření". *(neoficiální překlad)*

4 Dne 3. dubna 1973 Rada přijala nařízení (EHS) č. 907/73, jímž se zřizuje Evropský fond pro měnovou spolupráci (Úř. věst. L 89, s. 2). Podle článku 2 tohoto nařízení Evropský fond pro měnovou spolupráci (EFMS) v rámci své působnosti podporuje „plynulé fungování postupného zužování fluktuačních pásem mezi měnami Společenství", „intervence v měnách Společenství na devizových trzích" a „dohody centrálních bank směřující ke společné politice rezerv". *(neoficiální překlad)*

5 Článek 1 první pododstavec statutu EFMS připojeného k výše uvedenému nařízení stanoví, že EFMS spravuje a řídí správní rada a že členy správní rady jsou členové Výboru guvernérů.

6 V červnu 1988 Rada potvrdila cíl zavádění Hospodářské a měnové unie (HMU) v několika fázích.

7 Úkoly Výboru guvernérů rozšířilo rozhodnutí Rady 90/142/EHS ze dne 12. března 1990, kterým se mění rozhodnutí 64/300 (Úř. věst. L 78, s. 25). Rozhodnutí stanoví, že Výbor může jednotlivým vládám a Radě předkládat stanoviska „k politikám, které by mohly ovlivnit vnitřní či vnější měnovou situaci ve Společenství a zejména fungování evropského měnového systému". *(neoficiální překlad)*

8 První etapa uskutečňování HMU oficiálně začala dne 1. července 1990.

9 Z článku 109e Smlouvy o ES (nyní po změně článku 116 ES) vyplývá, že druhá etapa uskutečňování HMU začala dne 1. ledna 1994.

10 Podle čl. 109f odst. 1 prvního pododstavce Smlouvy o ES (nyní po změně článku 117 ES) „[n]a počátku druhé etapy je zřízen Evropský měnový institut (dále jen ‚EMI') a zahájí svou činnost". Podle čtvrtého pododstavce téhož ustanovení, který je dnes již zrušený, „Výbor guvernérů bude na začátku druhé etapy rozpuštěn".

11 Článek 1 odst. 3 protokolu o statutu Evropského měnového institutu (EMI), připojeného ke Smlouvě o EU, stanoví, že „[p]odle článku 109f smlouvy [o ES] budou Výbor guvernérů a [EFMS] rozpuštěny" a že všechna aktiva a pasiva EFMS automaticky a v celém rozsahu přejdou na EMI. Podle čl. 4 odst. 1 první odrážky protokolu EMI „prohlubuje spolupráci mezi národními centrálními bankami" a podle páté odrážky téhož ustanovení EMI „přebírá úkoly EFMS".

12 Podle čl. 123 odst. 1 ES, „[j]akmile je jmenována Výkonná rada, zřizují se [Evropský systém centrálních bank] a [Evropská centrální banka]“ a „[p]lný výkon jejich pravomocí začne od prvého dne třetí etapy“.

13 Dne 26. května 1998 hlavy států nebo předsedové vlád členských států při přijímání jednotné měny přijali vzájemnou dohodou rozhodnutí 98/345/ES o jmenování prezidenta Evropské centrální banky, jejího viceprezidenta, jakož i dalších členů její Výkonné rady (Úř. věst. L 154, s. 33). V důsledku tohoto rozhodnutí byl v souladu s čl. 123 odst. 1 ES určen 1. červen 1998 jako datum zřízení Evropského systému centrálních bank (ESCB) a Evropské centrální banky (ECB).

14 Za těchto okolností se tedy ECB stala k 1. červnu 1998 nástupkyní EMI pro přechod do třetí etapy HMU, která začala dne 1. ledna 1999.

15 Článek 114 odst. 2 ES stanoví, že „[n]a počátku třetí etapy se zřídí Hospodářský a finanční výbor“ a že „Měnový výbor […] bude rozpuštěn“.

16 Podle článku 8 ES jednají ESCB a ECB v mezích působnosti svěřené jim Smlouvou o ES a statutem ESCB a ECB (dále jen „statut ESCB“), který je k ní připojen.

17 Z článku 105 ES plyne, že mezi základní úkoly ESCB patří vymezovat a provádět měnovou politiku Společenství, provádět devizové operace, držet a spravovat ofici-

ální devizové rezervy členských států a podporovat plynulé fungování platebních systémů, přičemž prvořadým cílem je udržovat cenovou stabilitu. ECB přijímá nařízení a rozhodnutí nezbytná pro plnění úkolů ESCB (článek 110 ES).

18 Článek 107 ES ve svých odstavcích 1 a 3 stanoví, že ESCB „se skládá z ECB a národních centrálních bank“ a že „je řízen rozhodovacími orgány ECB, kterými jsou Rada guvernérů a Výkonná rada“.

19 Článek 112 ES stanoví:

„1. Rada guvernérů se skládá ze členů Výkonné rady ECB a z guvernérů národních centrálních bank.

2. a) Výkonná rada se skládá z prezidenta, viceprezidenta a čtyř dalších členů.

[…]“

20 Článek 10 odst. 4 statutu ESCB stanoví, že zasedání Rady guvernérů jsou důvěrná, ale že Rada guvernérů může rozhodnout o zveřejnění výsledku svého jednání.

21 Podle čl. 12 odst. 3 statutu ESCB „Rada guvernérů přijme jednací řád upravující vnitřní organizaci ECB a jejích rozhodovacích orgánů“. ECB přijala svůj jednací řád dne 7. července 1998 (Úř. věst. L 338, s. 28); ten byl následně změněn dne 22. dubna 1999 (Úř. věst. L 125, s. 34) a dne 7. října 1999 (Úř. věst. L 314, s. 32).

22 Článek 23 jednacího řádu ECB, nazvaný „Důvěrnost a přístup k dokumentům a archivu ECB“, ve svém znění po změně ze dne 22. dubna 1999, účinném v rozhodné době, stanoví:

„23.1. Zasedání rozhodovacích orgánů ECB a všech výborů či skupin jimi zřízených jsou důvěrná, pokud Rada guvernérů nezmocní prezidenta, aby výsledky jejich jednání zveřejnil.

23.2. Všechny dokumenty, jež ECB vypracuje, jsou důvěrné, pokud Rada guvernérů nerozhodne jinak. Přístup k dokumentům a archivu ECB a k dokumentům, které měl předtím v držení EMI, se řídí rozhodnutím [ECB] ze dne 3. listopadu 1998 o přístupu veřejnosti k dokumentům a archivu [ECB] (ECB/1998/12).

23.3. Dokumenty uchovávané v archivu [Výboru guvernérů], EMI a ECB jsou volně přístupné po uplynutí třiceti let. Ve zvláštních případech může Rada guvernérů tuto lhůtu zkrátit.“ *(neoficiální překlad)*

## Skutkový základ sporu

23 Dopisem ze dne 6. dubna 1999, došlým generálnímu sekretariátu Rady dne 9. dubna, žalobce, v té době student doktorského studia práva na univerzitě v Soluni (Řecko), požádal podle rozhodnutí Rady 93/731/ES ze dne 20. prosince 1993 o přístupu veřejnosti k dokumentům Rady (Úř. věst. L 340, s. 43), ve znění rozhodnutí Rady 96/705/ES, ESUO, Euratom ze dne 6. prosince 1996 (Úř. věst. L 325, s. 19), o přístup k Basilejsko-nyborgské dohodě o posílení Evropského měnového systému (EMS), kterou odsouhlasila Rada ministrů hospodářství a financí na svém neformálním zasedání v Nyborgu (Dánsko) dne 12. září 1987.

24 V dopise ze dne 11. května 1999, který byl žalobci předán dne 15. května 1999, mu generální sekretariát Rady odpověděl takto:

„Generální sekretariát se důkladně zabýval Vaší žádostí, ale jelikož dokument nebylo možné dohledat, máme za to, že se s velkou pravděpodobností jedná o dokument ECB. Doporučujeme Vám proto obrátit se přímo na ni […]“.

25 Dopisem ze dne 8. června 1999, který generální sekretariát Rady zaevidoval dne 10. června, žalobce podal potvrzující žádost podle čl. 7 odst. 1 rozhodnutí 93/731.

26 Dopisem ze dne 28. června 1999 adresovaným ředitelství ECB pověřenému stykem s veřejností žalobce na základě rozhodnutí ECB 1999/284/ES ze dne 3. listopadu 1998

o přístupu veřejnosti k dokumentaci a k archivu ECB (Úř. věst. L 110, s. 30) požádal o přístup k dokumentu, který se týká Basilejsko-nyborgské dohody.

27 Dopisem ze dne 5. července 1999 generální sekretariát Rady žalobce informoval, že z důvodu nemožnosti přijmout rozhodnutí v měsíční lhůtě stanovené v čl. 7 odst. 3 rozhodnutí 93/731 rozhodl o prodloužení této lhůty v souladu s odstavcem 5 téhož ustanovení.

28 Dopisem ze dne 6. července 1999, doručeným dne 12. července, ředitel pro vnější vztahy ECB žalobci zaslal tiskovou zprávu Výboru guvernérů a EFMS ze dne 18. září 1987, která popisuje opatření dohodnutá za účelem posílení mechanismů fungování EMS. Dopis vysvětloval, že dokumenty Výboru guvernérů nespadají do působnosti rozhodnutí 1999/284, ale do působnosti čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB, který zejména stanoví, že dokumenty Výboru guvernérů jsou volně přístupné po uplynutí lhůty 30 let.

29 Dne 27. července 1999 žalobce dopisem požádal ECB o přezkoumání své žádosti na základě čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB, který Radu guvernérů v určitých zvláštních případech zmocňuje, aby lhůtu 30 let pro zachování důvěrnosti zkrátila. Žalobce dodal, že předmět jeho výzkumu zcela jistě může spadat pod „zvláštní případy", na něž výše uvedené ustanovení odkazuje.

30 Dopisem ze dne 2. srpna 1999, doručeným žalobci dne 8. srpna, generální sekretariát Rady žalobci oznámil rozhodnutí Rady ze dne 30. července 1999 obsahující odpověď

na jeho potvrzující žádost podle rozhodnutí 93/731 (dále jen „rozhodnutí Rady"). Znění uvedeného rozhodnutí je následující:

„Odpověď, schválená Radou dne 30. července 1999, na potvrzující žádost A. Pitsiorlase (1/99), předloženou Radě dopisem ze dne 8. června 1999, který generální sekretariát Rady zaevidoval dne 10. června 1999, podle čl. 7 odst. 1 rozhodnutí […] 93/731/ES o povolení přístupu k dokumentu:

Basilejsko-nyborgská dohoda (září 1987).

Po podrobné analýze jsme dospěli k závěru, že dokument uvedený ve Vaší žádosti se týká ‚zprávy' Výboru guvernérů o posílení EMS, kterou Výbor guvernérů uveřejnil […] v Nyborgu dne 8. září 1987.

Úprava administrativní činnosti EMS nikdy nebyla součástí práva Společenství; proto Rada nikdy neměla povinnost přijímat rozhodnutí v tomto ohledu.

Jelikož v projednávaném případě požadovaný dokument vyhotovili guvernéři centrálních bank, obraťte se, prosím, se svou žádostí přímo na guvernéry centrálních bank nebo na ECB […] na základě čl. 2 odst. 2 rozhodnutí."

31 Dne 8. listopadu 1999 ředitel ECB pověřený stykem s veřejností zaslal žalobci dopis, který žalobce obdržel dne 13. listopadu, následujícího znění:

„Děkujeme Vám za dopis, jímž jste požádal o přístup k ‚Basilejsko-nyborgské' dohodě ze září 1987. Omlouváme se za prodlení, s jakým Vám na něj odpovídáme. Prodlení bylo způsobeno tím, že Váš dopis jsme obdrželi v letním období, kdy Rada guvernérů nezasedá.

Pokud jde o Vaše přání, Rada guvernérů ECB posoudila Vaší zvláštní žádost o přístup k archivu Výboru guvernérů zevrubněji. Zohlednila přitom fakt, že Basilejsko-nyborgská dohoda není ve skutečnosti tvořena jediným dokumentem vyhotoveným v podobě dohody zúčastněných stran, nýbrž je pouze souhrnem zpráv a zápisů, jejichž autory jsou Výbor guvernérů a Měnový výbor. Rada guvernérů rovněž poznamenává, že ohledně této věci byla dne 18. září 1987 rozeslána podrobná tisková zpráva a že tato zpráva Vám byla zaslána v příloze k dopisu ze dne 6. července 1999. Uvedená zpráva velmi podrobně vysvětluje všechny aspekty dohody guvernérů centrálních bank. Takto uskutečněné změny dohody o EMS ze dne 13. března 1979 (viz poslední odstavec tiskové zprávy) byly provedeny nástrojem ze dne 10. listopadu 1987, jehož výtisk je přiložen k tomuto dopisu.

Na základě uvedených úvah Rada guvernérů rozhodla, že přístup k archivu Výboru guvernérů neumožní.

Jelikož nyní již máte k dispozici veškeré podstatné informace o ‚Basilejsko-nyborgské' dohodě, jsem přesvědčen, že Váš výzkum může pokračovat a že přinese kýžené výsledky."

**Řízení a návrhová žádání účastníků řízení**

32 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 20. ledna 2000 (věc T-3/00) žalobce podal žalobu na neplatnost jednak rozhodnutí Rady, a jednak dopisů ECB z 6. července a 8. listopadu 1999.

33 Dopisem ze dne 10. ledna 2000 žalobce požádal o poskytnutí bezplatné právní pomoci. Tuto žádost zamítl předseda prvního senátu Soudu usnesením ze dne 8. května 2000.

34 Samostatným podáním došlým kanceláři Soudu dne 11. dubna 2000 Rada vznesla námitku nepřípustnosti podle článku 114 jednacího řádu Soudu, k níž žalobce předložil vyjádření dne 29. června 2000.

35 První senát usnesením ze dne 14. února 2001 žalobu odmítl pro nepřípustnost v rozsahu, v němž směrovala proti rozhodnutí Rady, a uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

36 Návrhem došlým kanceláři Soudního dvora dne 7. května 2001 podal žalobce podle článku 49 Statutu ES Soudního dvora kasační opravný prostředek proti usnesení ze dne 14. února 2001 (věc C-193/01 P).

37 Usnesením ze dne 17. dubna 2002 předseda čtvrtého senátu Soudu přerušil řízení až do vydání rozsudku Soudního dvora.

38 Rozsudkem ze dne 15. května 2003, Pitsiorlas v. Rada a ECB (C-193/01 P, Recueil, s. I-4837, dále jen „rozsudek Pitsiorlas“), zrušil Soudní dvůr usnesení Soudu v rozsahu, v němž žalobu na neplatnost rozhodnutí Rady prohlásilo za nepřípustnou, zamítl námitku nepřípustnosti, kterou v rámci tohoto řízení vznesla Rada, vrátil věc Soudu k rozhodnutí ve věci samé a rozhodl, že o nákladech řízení bude rozhodnuto později.

39 V písemné části řízení před Soudem se v souladu s čl. 119 odst. 2 jednacího řádu Soudu pokračuje ve stadiu, ve kterém se řízení nacházelo.

40 Návrhem došlým kanceláři Soudu dne 29. července 2004 (věc T-337/04) podal žalobce proti Radě a ECB žalobu na náhradu škody.

41 Vzhledem k tomu, že složení senátů Soudu se ode dne 13. září 2004 změnilo, byl soudce zpravodaj přidělen jako předseda k pátému senátu, kterému byla v důsledku toho projednávaná věc přidělena.

42 Usnesením předsedy pátého senátu Soudu ze dne 26. dubna 2005 bylo podle článku 50 jednacího řádu Soudu nařízeno spojení věcí T-3/00 a T-337/04 pro účely ústní části řízení a rozsudku.

43 Soud (pátý senát) na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl o zahájení ústní části řízení v obou věcech a o tom, že v rámci organizačních procesních opatření položí žalovaným několik otázek a vyzve je k předložení některých dokumentů.

44 Dopisy došlými kanceláři dne 15. a 16. března 2007 ECB a Rada odpověděly na položené otázky a předložily požadované dokumenty.

45 Dopisy došlými kanceláři dne 16. a 21. března 2007 žalobce doručil k založení do spisu nové písemnosti, které se týkají jeho daňové situace, a své vyjádření ke znění zprávy k jednání.

46 Žalobce se na jednání konané dne 29. března 2007 nedostavil, vyslechnuty byly pouze řeči žalovaných a jejich odpovědi na otázky položené Soudem.

A – *Návrhová žádání ve věci T-3/00*

47 V návrhu žalobce navrhuje, aby Soud:

– prohlásil žalobu za přípustnou;

– zrušil rozhodnutí Rady;

– zrušil dopisy ECB ze dne 6. července a 8. listopadu 1999;

– nařídil dokazování potřebné k objasnění okolností, za nichž byla přijata rozhodnutí Rady a ECB;

– uložil Radě a ECB náhradu nákladů řízení.

48 V replice žalobce dále navrhuje, aby Soud:

– provedl dokazování potřebné ke zjištění, kdy, za jakých okolností a v rámci jakého právního, resp. smluvního, vztahu ECB získala zprávu Měnového výboru nazvanou „Posílení EMS – Zpráva předsedy Měnového výboru pro neformální zasedání ministrů financí“ ze dne 12. září 1987, která se nachází v archivu Výboru guvernérů;

– nařídil ECB, aby do spisu založila zápisy ze zasedání Rady guvernérů ze dne 21. října 1999 či z jakéhokoli jiného data za účelem zjištění, jakým způsobem byla vyřízena jeho žádost a za jakých okolností byl schválen dopis ECB ze dne 8. listopadu 1999;

– požádal ECB o poskytnutí statistických údajů týkajících se přístupu k jejím dokumentům v období od 1. června 1998 do 31. května 2000;

– uložil Radě náhradu nákladů obou řízení (včetně řízení ve věci C-193/01 P).

49 Rada navrhuje, aby Soud:

– zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

– uložil žalobci náhradu všech nákladů řízení, včetně nákladů vynaložených v řízení ve věci C-193/01 P.

50 ECB navrhuje, aby Soud:

– odmítl žalobu jako nepřípustnou a podpůrně zamítl jako neopodstatněnou;

– uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

B – *Návrhová žádání ve věci T-337/04*

51 Žalobce navrhuje, aby Soud:

– uložil žalovaným, aby žalobci v plném rozsahu uhradily, společně a nerozdílně, zaprvé, z titulu majetkové újmy, částku ve výši odměny za práci v ECB odpovídající jeho kvalifikaci za období počínající v dubnu 2001 a končící tři měsíce po vynesení rozsudku Soudu, bude-li vydán v jeho prospěch, od níž se odečtou jeho příjmy

jakožto advokáta za stejné období, a zadruhé, z titulu nemajetkové újmy, částku 90 000 eur včetně úroků v zákonné výši počítaných ode dne doručení žaloby;

– uložil žalovaným náhradu nákladů řízení a „mimosoudních výloh“.

52 Rada navrhuje, aby Soud:

– zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

– uložil žalobci náhradu nákladů řízení.

53 ECB navrhuje, aby Soud:

– zamítl pro neopodstatněnost žalobu i všechny požadavky v ní uvedené;

– uložil žalobci náhradu veškerých nákladů řízení.

**K návrhu na zrušení**

A – *K přípustnosti*

54 ECB namítá, že nejsou splněny podmínky řízení o žalobě na neplatnost v rozsahu, v němž tato směruje proti jejím dopisům ze dne 6. července a 8. listopadu 1999.

1. *K existenci napadnutelných aktů*

55 ECB zaprvé tvrdí, že dopis, který zaslala žalobci dne 6. července 1999 nemá povahu rozhodnutí.

56 Na úvod je třeba připomenout, že podle čl. 35 odst. 1 statutu ESCB podléhají jednání nebo opomenutí ECB přezkoumání nebo výkladu soudů Společenství v případech a za podmínek stanovených Smlouvou o ES, s výjimkou zvláštního režimu stanoveného v čl. 36 odst. 2 statutu ESCB pro spory mezi ECB a jejími zaměstnanci. Jelikož se tato žaloba na neplatnost netýká sporu mezi ECB a jejími zaměstnanci, je nutné její přípustnost posoudit z hlediska podmínek stanovených článkem 230 ES, na nějž odkazuje čl. 35 odst. 1 statutu ESCB (usnesení Soudu ze dne 18. dubna 2002, IPSO a USE v. ECB, T-238/00, Recueil, s. II-2237, bod 43).

57 Podle čl. 230 čtvrtého pododstavce ES každá fyzická nebo právnická osoba může za podmínek stanovených v prvních třech pododstavcích téhož článku podat žalobu

„proti rozhodnutím, která jsou jí určena, jakož i proti rozhodnutím, která, byť vydána ve formě nařízení nebo rozhodnutí určeného jiné osobě, se jí bezprostředně a osobně dotýkají“.

58 Podle judikatury není pro to, aby byl dopis kvalifikován jako rozhodnutí ve smyslu článku 230 ES, a bylo tak možné proti němu podat žalobu na neplatnost, dostačující, aby byl zaslán orgánem Společenství osobě, jíž je určen, v odpovědi na její žádost (viz rozsudek Soudu ze dne 28. října 1993, Zunis Holding a další v. Komise, T-83/92, Recueil, s. II-1169, bod 30 a citovaná judikatura). Pouze opatření s právně závaznými účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce a která podstatným způsobem mění jeho právní postavení, představují akty nebo rozhodnutí, proti nimž lze podat žalobu na neplatnost ve smyslu článku 230 ES (rozsudek Soudního dvora ze dne 31. března 1998, Francie a další v. Komise, C-68/94 a C-30/95, Recueil, s. I-1375, bod 62, a rozsudek Soudu ze dne 22. března 2000, Coca-Cola v. Komise, T-125/97 a T-127/97, Recueil, s. II-1733, bod 77).

59 V projednávaném případě je nesporné, že ECB poté, co obdržela žádost žalobce o přístup k Basilejsko-nyborgské dohodě, založenou na rozhodnutí 1999/284, dotyčnému dopisem ze dne 6. července 1999 sdělila, že dokumenty Výboru guvernérů nespadají do působnosti rozhodnutí 1999/284, nýbrž do působnosti čl. 23 odst. 3 jejího jednacího řádu, který zejména stanoví, že dokumenty Výboru guvernérů jsou volně přístupné po uplynutí 30 let.

60 ECB tedy ve svém dopisu ze dne 6. července 1999 pouze vymezila právní úpravu použitelnou na žádost o předání dokumentů předloženou žalobcem, který se ostatně řídil poučením ECB a zaslal jí novou žádost o přístup, tentokrát založenou na čl. 23 odst. 3 jejího jednacího řádu.

61 Jak připouští i sám žalobce, dopis ze dne 6. července 1999 je čistě informativní a nepředstavuje akt, který lze napadnout žalobou podle článku 230 ES. Z toho důvodu musí být žaloba odmítnuta jako nepřípustná v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení uvedeného dopisu.

62 ECB zadruhé uvádí, že předmětem dopisu ze dne 8. listopadu 1999, který žalobce rovněž uvádí ve svých návrhových žádáních, bylo informovat jej o rozhodnutí Rady guvernérů ze dne 21. října 1999 o tom, že mu přístup k archivu Výboru guvernérů neposkytne.

63 Soud poukazuje na to, že dopis ze dne 8. listopadu 1999 je jediným dokumentem, který žalobce obdržel, odpovídajícím na jeho žádost podle čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB, a že ačkoli se v dopise uvádí, že „Rada guvernérů rozhodla" neumožnit žalobci přístup k archivu Výboru guvernérů, vůbec se nezmiňuje přesné datum přijetí takového rozhodnutí; datum 21. října 1999 doplnila ECB až ve své žalobní odpovědi.

64 Na žádost Soudu ECB předložila různé dokumenty osvědčující existenci tvrzeného rozhodnutí, zejména výňatek ze zápisu z 29. zasedání Rady guvernérů ze dne 21. října 1999.

65 Je proto třeba konstatovat, že s obsahem rozhodnutí Rady guvernérů ze dne 21. října 1999, jímž byla žádost žalobce o přístup zamítnuta, se žalobce mohl seznámit teprve jeho doručením, a tudíž vyložit návrhová žádání žalobce tak, že směřují ke zrušení uvedeného rozhodnutí v podobě, v jaké s ním byl seznámen dne 8. listopadu 1999.

66 Dále je třeba poznamenat, že ECB poté, co namítala nepřípustnost žaloby z důvodu, že rozhodnutí Rady guvernérů ze dne 21. října 1999 je obecně závazným aktem, a proto žalobce neměl k podání žaloby aktivní legitimaci, na jednání uznala individuální povahu napadeného opatření a příslušnou námitku nepřípustnosti vzala zpět, což je zaznamenáno v protokolu z jednání.

67 Protože námitka nepřípustnosti vycházející z nedostatku aktivní legitimace žalobce představuje nepominutelný důvod, který soud Společenství může, a dokonce musí posoudit i bez návrhu (rozsudek Soudního dvora ze dne 29. dubna 2004, Itálie v. Komise, C-298/00 P, Recueil, s. I-4087, bod 35), Soud připomíná, že dne 7. července 1998 Rada guvernérů v souladu s čl. 12 odst. 3 statutu ESCB v zájmu řádné správy přijala jednací řád k zajištění vnitřního chodu ECB, který obsahuje článek 23 nazvaný, ve znění změny jednacího řádu ze dne 22. dubna 1999, „Důvěrnost a přístup k dokumentům a archivu ECB“.

68 Není sporu o tom, že toto ustanovení, jehož formulace je obecná a které se uplatňuje na objektivně určené situace a způsobuje právní následky vůči kategoriím osob pojímaných obecným a abstraktním způsobem, má obecnou působnost.

69 Je nutné zdůraznit, že žalobce v zamítnuté žádosti nepožadoval změnu či vynětí článku 23 z jednacího řádu ECB, ale že se toliko domáhal uplatnění uvedeného ustanovení, zejména jeho odstavce 3. Za těchto okolností judikaturu, podle níž odmítnutí ze strany orgánu Společenství zrušit nebo změnit akt může samo o sobě představovat akt, jehož legalita může být přezkoumána v souladu s článkem 230 ES pouze tehdy, mohl-li by být akt, který orgán Společenství odmítá zrušit nebo změnit, sám napaden na základě tohoto ustanovení (viz rozsudek Zunis Holding a další v. Komise, uvedený výše v bodě 58, bod 31 a citovaná judikatura), nelze v projednávaném případě použít.

70 Na rozdíl od původních tvrzení ECB nelze mít za to, že by jediným účelem čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB bylo zmocnit Radu guvernérů, aby zkrátila lhůtu pro zachování důvěrnosti pouze na základě znění dotyčného dokumentu, resp. dotyčných dokumentů, a aby tím pádem přijala akt s účinky *erga omnes*.

71 Je samozřejmě možné, že Rada guvernérů z vlastního podnětu na základě uvedeného ustanovení zkrátí lhůtu 30 let pro zachování důvěrnosti určitých dokumentů anebo určité kategorie dokumentů, a umožní tak k nim přístup každému zájemci.

72 To však nic nemění na tom, že čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB rovněž přiznává veřejnosti právo podat návrh na zkrácení lhůty pro zachování důvěrnosti, přičemž Soud připomíná, že nic nebrání tomu, aby úprava vnitřní organizace práce orgánu vyvolávala právní účinky vůči třetím osobám (rozsudek Soudního dvora ze dne 30. dubna 1996, Nizozemsko v. Rada, C-58/94, Recueil, s. I-2169, bod 38). Podle čl. 23 odst. 3 věty druhé jednacího řádu ECB, který lze použít obecně, tak může každý požádat o přístup k jakémukoli dokumentu uchovávanému v archivu Výboru guvernérů, a to i před uplynutím lhůty 30 let.

73 Díky obecné formulaci čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB lze proto dospět k závěru, že skutečnost, že akt, který Rada guvernérů přijala na jeho základě, může mít v určitém případě všeobecnou povahu, ještě nevylučuje, aby týž akt byl zároveň individuálním opatřením v případě jiném, pokud jde o zamítavý akt, který ECB přijala na základě návrhu jednotlivce po zvážení jeho poměrů a osobních zájmů jím uváděných a který byl následně doručen přímo dotyčné osobě.

74 Je třeba konstatovat, že posledně uvedený případ přesně odpovídá okolnostem projednávaného případu vyplývajícím ze spisu předloženého Soudu.

75 Je nesporné, že žalobce dopisem ze dne 27. července 1999 podal k ECB návrh na zkrácení lhůty pro zachování důvěrnosti na základě čl. 23 odst. 3 jednacího řádu, aby se mohl seznámit s dokumenty, které jsou součástí Basilejsko-nyborgské dohody a které považoval za důležité pro potřeby své disertační práce.

76 Návrh byl zamítnut z důvodu uvedeného v dopise ze dne 8. listopadu 1999, a sice že žalobci byly již dříve zaslány dva relevantní dokumenty, tudíž měl k dispozici již veškeré podstatné informace o Basilejsko-nyborgské dohodě, a jeho výzkum tak mohl pokračovat a přinést kýžené výsledky.

77 Konečně, žalobce je jediným adresátem rozhodnutí Rady guvernérů, se kterým byl seznámen dopisem ze dne 8. listopadu 1999.

78 Za těchto okolností je třeba akt, který Rada guvernérů přijala dne 21. října 1999 a který doručila dopisem ze dne 8. listopadu 1999 (dále jen „rozhodnutí ECB“), považovat za individuální rozhodnutí, proti němuž je žaloba na neplatnost podaná žalobcem přípustná.

2. *K údajné opožděnosti žaloby na neplatnost*

79 ECB uvádí, že první podání, které žalobce předložil kanceláři Soudu dne 4. ledna 2000, je zároveň žádostí o poskytnutí právní pomoci i podáním žaloby podle článku 230 ES a že je podepsáno samotným žalobcem, a nikoli advokátem, což je porušením čl. 43 odst. 1 jednacího řádu Soudu a čl. 17 třetího pododstavce statutu Soudního dvora, jak jsou vykládány Soudním dvorem (usnesení Soudního dvora ze dne 5. prosince 1996, Lopes v. Soudní dvůr, C-174/96 P, Recueil, s. I-6401). Druhé podání došlé dne „7. února 2000", které je řádně podepsáno advokátem odlišným od žalobce, podle ECB nemůže se zpětnou účinností zhojit původní procesní vadu, jelikož lhůta dvou měsíců, v níž měla být žaloba podána, uplynula dne 13. ledna 2000.

80 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že žaloba zapsaná do rejstříku Soudu dne 20. ledna 2000 je podepsána advokátem zplnomocněným žalobcem, a že tedy splňuje požadavky čl. 17 třetího pododstavce statutu Soudního dvora a čl. 43 odst. 1 prvního pododstavce jednacího řádu Soudu v tehdy platném znění.

81 Za těchto okolností zbývá posoudit, zda žaloba byla podána ve lhůtě dvou měsíců stanovené v článku 230 ES, prodloužené o desetidenní lhůtu z důvodu vzdálenosti, která se v souladu s rozhodnutím Soudního dvora platným před změnou jednacího řádu Soudu, účinnou ode dne 1. února 2001, uplatní v případě účastníků s obvyklým místem pobytu v Řecku.

82 V projednávaném případě se žalobce s dopisem ECB ze dne 8. listopadu 1999, který jej informoval o tom, že Rada guvernérů zamítla jeho žádost, seznámil dne 13. listo-

padu 1999. Lhůta pro podání žaloby při zohlednění desetidenní lhůty z důvodu vzdálenosti, jíž ECB ve své argumentaci opomenula, tedy uplynula dne 23. ledna 2000. Jelikož žalobce podal žalobu dne 20. ledna 2000, a nikoli dne 7. února 2000, jak ECB mylně uvádí ve své žalobní odpovědi, je námitka nepřípustnosti založená na opožděnosti žaloby nedůvodná.

3. *K údajnému zneužití podání žaloby*

83 ECB tvrdí, že žaloba je „zcela bezdůvodná“ a je zneužitím práva na opravný prostředek, jelikož ECB žádosti žalobce v podstatě vyhověla.

84 Tento argument Soud nemůže přijmout.

85 Je třeba nejprve připomenout, že podle ECB Basilejsko-nyborgská dohoda není jediným dokumentem, nýbrž ji tvoří soubor dokumentů ve formě zpráv a zápisů ze zasedání Výboru guvernérů a Měnového výboru. ECB pak upřesnila, že Basilejsko-nyborgskou dohodu tvoří „zpráva Výboru guvernérů o posílení EMS“ a zpráva Měnového výboru nazvaná „Posílení EMS – Zpráva předsedy Měnového výboru pro neformální zasedání ministrů financí, Nyborg, 12. září 1987“.

86 Dále je třeba zdůraznit, že se zdá přinejmenším paradoxní tvrdit, že žalobce obdržel dva dokumenty odlišné od výše uvedených, obsahující informace, které „představují veškerý obsah Basilejsko-nyborgské dohody“, a přitom mu odepřít přístup k ní z důvodu uvedeného ve spise, a sice že její znění je důvěrné, jak činí ECB.

87 ECB dodává, že „zpráva Výboru guvernérů o posílení EMS by nepřinesla žádné nové relevantní informace“, aniž by se přitom zmínila o výše uvedené zprávě Měnového výboru.

88 Ve skutečnosti tak postačí konstatovat, že Rada guvernérů odmítla zkrátit lhůtu 30 let pro zachování důvěrnosti, a tím pádem i umožnit přístup k dokumentům, které tvoří Basilejsko-nyborgskou dohodu, uvedenou v žalobcově žádosti. Za těchto okolností nelze uznat, že by žádosti žalobce bylo vyhověno, a že by proto jeho žaloba byla bezpředmětná.

89 Krom toho je zapotřebí připomenout, že osoba, jíž byl přístup k dokumentu nebo k části dokumentu odepřen, má již z toho prostého důvodu zájem na zrušení zamítavého rozhodnutí (rozsudek Soudu ze dne 17. června 1998, Svenska Journalistförbundet v. Rada, T-174/95, Recueil, s. II-2289, bod 67).

90 Pokud jde nakonec o úvahy o údajné zlovolné povaze žaloby, tyto jsou v rámci přezkumu přípustnosti zcela irelevantní a je třeba se jimi zabývat v souvislosti s náklady řízení.

4. *K údajnému nedostatku pravomoci ECB poskytnout přístup ke zprávě Měnového výboru*

91 ECB tvrdí, že není náležitým adresátem žádosti o přístup ke zprávě Měnového výboru, jelikož není jejím autorem ani uschovatelem dokumentů Měnového výboru.

92 Postačí konstatovat, že tato námitka je v rámci přezkumu přípustnosti žaloby zcela irelevantní. Úvahy ECB o použitelnosti pravidla původce v projednávaném případě spadají do meritorního posouzení.

93 Nakonec je třeba poukázat na to, že ECB při jednání potvrdila, že zprávu Měnového výboru má v držení a že rozhodnutí Rady guvernérů ze dne 21. října 1999 o zamítnutí žádosti žalobce o přístup k Basilejsko-nyborgské dohodě založené na čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB se týká veškerých dokumentů, které tuto dohodu tvoří, tedy i zprávy Měnového výboru, což je zaznamenáno v protokolu z jednání.

94 Z uvedených úvah vyplývá, že námitku nepřípustnosti vycházející z údajného nedostatku pravomoci ECB poskytnout přístup ke zprávě Měnového výboru je třeba zamítnout.

B – *K věci samé*

1. *K návrhu na zrušení rozhodnutí Rady*

a) Argumenty účastníků řízení

95 Na podporu svého návrhu žalobce uvádí tři žalobní důvody vycházející, zaprvé, z porušení zásady řádné správy a zásady ochrany legitimního očekávání, zadruhé, z porušení povinnosti uvést odůvodnění a, zatřetí, z porušení „základní zásady práva Společenství týkající se přístupu občanů k dokumentům“ a článku 1 rozhodnutí 93/731.

96 Žalobce zaprvé namítá, že zásada řádné správy ani zásada ochrany legitimního očekávání nemohou znamenat ani připustit, aby takový orgán jako Rada mohl ukrývat pravdu, lhát či klamat občany, kteří se na ni obrátí. V daném případě se však žalobce údajně stal obětí dohodnutého klamavého jednání Rady a ECB. Rada totiž poté, co prohlásila, že o dotčené dohodě neví, zatajila existenci zprávy Měnového výboru a žalobce odkázala na ECB, která s odpovědí úmyslně otálela, aby mu tak znemožnila podat žalobu proti rozhodnutí Rady před uplynutím lhůty, která je pro tento účel stanovena.

97 Podle žalobce porušení uvedených zásad nepřímo, ale jasně uznal Soudní dvůr, který v rozsudku Pitsiorlas, uvedeném výše v bodě 38, konstatoval omluvitelné pochybení způsobené tím, že Rada zatajila zprávu Měnového výboru, která je součástí Basilejsko-nyborgské dohody, a zamítl námitku nepřípustnosti, kterou Rada vznesla. Žalobce poukazuje na to, že i přes tento rozsudek a v rozporu s jeho zněním Rada trvá na tom, že informace obsažené v jejím rozhodnutí ze dne 30. července 1999 jsou správné.

98 Žalobce zadruhé tvrdí, že klamavé jednání Rady nutně způsobuje, že její rozhodnutí neodpovídá požadavkům článku 253 ES a čl. 7 odst. 3 rozhodnutí 93/731, a že proto musí být zrušeno (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. února 1990, Delacre a další v. Komise, C-350/88, Recueil, s. I-395, bod 15; rozsudky Soudu ze dne 12. ledna 1995, Branco v. Komise, T-85/94, Recueil, s. II-45, bod 32, a Svenska Journalistförbundet v. Rada, uvedený výše v bodě 89, bod 116).

99 Tvrzení Rady v žalobní odpovědi, podle nějž použila ve svém rozhodnutí k zamítnutí žádosti žalobce „pravidlo původce“, představuje aposteriorní výklad uvedeného rozhodnutí, které nezmiňuje čl. 2 odst. 2 rozhodnutí 93/731 ani neobsahuje výraz „původce dokumentu“. Žalobce namítá, že toto tvrzení, které Soudní dvůr nepřímo,

ale jasně odmítl v rozsudku Pitsiorlas, uvedeném výše v bodě 38, nemůže být legitimním odůvodněním rozhodnutí Rady, jelikož Rada nedala žalobci příležitost jej ve správním ani v odvolacím řízení vyvrátit (rozsudek Soudního dvora ze dne 17. května 2001, IECC v. Komise, C-449/98 P, Recueil, s. I-3875, bod 87; rozsudky Soudu ze dne 19. září 2000, Dürbeck v. Komise, T-252/97, Recueil, s. II-3031, bod 97, a ze dne 12. července 2001, Mattila v. Rada a Komise, T-204/99, Recueil, s. II-2265, bod 92).

100 Žalobce zatřetí tvrdí, že klamavé jednání Rady, jehož obětí se stal, porušuje i „základní zásadu práva Společenství týkající se přístupu občanů k dokumentům“ a článek 1 rozhodnutí 93/731. Argumentaci o porušení zásady řádné správy a zásady ochrany legitimního očekávání je proto třeba použít i na třetí žalobní důvod.

101 V replice pak namítá, že argumentace Rady v žalobní odpovědi ohledně postavení Měnového výboru jakožto třetího subjektu vyjadřuje její odmítavý postoj k užití rozhodnutí 93/731 a je bezdůvodná, jelikož v tomto případě nejsou splněny podmínky pro uplatnění čl. 2 odst. 2 uvedeného rozhodnutí o pravidle původce. S ohledem na své pravomoci totiž Měnový výbor nemůže mít vůči Radě postavení třetího subjektu.

102 Žalobce nakonec zdůrazňuje, že Rada sice tvrdí, že v této věci uplatňuje pravidlo původce, přitom se však vyhýbá tomu, aby označila současného držitele zprávy Měnového výboru, což odporuje zásadě transparentnosti, na kterou sama odkazuje.

103 Rada navrhuje zamítnutí žalobních důvodů směřujících ke zrušení, které uvádí žalobce.

b) Závěry Soudu

Úvodní úvahy

104 Nejprve je nezbytné upřesnit předmět žaloby na neplatnost rozhodnutí Rady.

105 Je třeba připomenout, že Rada ve svém rozhodnutí uvedla, že Basilejsko-nyborgskou dohodu tvoří zpráva Výboru guvernérů a že žalobce se měl obrátit přímo na guvernéry centrálních bank nebo na ECB. Není sporu o tom, že Rada se v tomto rozhodnutí o zprávě Měnového výboru nezmiňuje.

106 Z dopisu ECB ze dne 8. listopadu 1999 vyplývá, že Basilejsko-nyborgskou dohodu tvoří soubor dokumentů ve formě zpráv a zápisů ze zasedání Výboru guvernérů a Měnového výboru. V žalobní odpovědi pak ECB upřesnila, že uvedenou dohodu tvoří jednak „zpráva Výboru guvernérů o posílení EMS“, a jednak zpráva Měnového výboru nazvaná „Posílení EMS – Zpráva předsedy Měnového výboru pro neformální zasedání ministrů financí, Nyborg, 12. září 1987“.

107 Žalobce se žalobou podanou poté, co se obeznámil s přesnou skladbou Basilejsko-nyborgské dohody, domáhá zrušení rozhodnutí Rady proto, že mu „zcela odepřela […] právo na přístup k Basilejsko-nyborgské dohodě“, aniž by dále upřesnil, ke kterým z dokumentů tvořících tuto dohodu.

108 Z uvedené formulace plyne, že žalobce napadá rozhodnutí Rady v rozsahu, v němž mu odmítá sdělit obsah dokumentů Výboru guvernérů a Měnového výboru, jelikož skutečnost, že se Rada o nich nezmínila, se rovná zamítavému rozhodnutí.

109 V tomto ohledu je třeba připomenout, že k zajištění účinné právní ochrany žadatelů o přístup k informacím, jimž správní orgány odpověděly, že požadované dokumenty nemají v držení nebo že tyto dokumenty neexistují, má Soud za to, že takové odpovědi představují akty, jež mají za následek odepření přístupu, jsou jimi dotčeny zájmy žadatelů o přístup k informacím, a tudíž lze proti nim podat opravný prostředek [rozsudek Soudu ze dne 25. června 2002, British American Tobacco (Investments) v. Komise, T-311/00, Recueil, s. II-2781, body 31 a 32].

110 Dále je nutné zdůraznit, že výsledkem posouzení všech tří žalobních důvodů směřujících ke zrušení, které žalobce uvádí a které jsou shrnuty výše v bodě 95, je zjištění, že všechny se z velké části opírají o tytéž argumenty, podle nichž se Rada i ECB údajně provinily tím, že žalobce po vzájemné dohodě klamaly, a to tak, že jedna z nich zatajila existenci zprávy Měnového výboru o posílení EMS a druhá odkládala rozhodnutí o odepření přístupu, v němž na tuto zprávu odkazuje, a vydala jej teprve po uplynutí lhůty k podání žaloby proti rozhodnutí Rady.

K údajnému klamavému jednání Rady

111 Z písemností žalobce vyplývá, že klamavé jednání Rady nutně znamená, zaprvé, porušení zásady řádné správy a zásady ochrany legitimního očekávání, zadruhé, porušení povinnosti uvést odůvodnění a, zatřetí, porušení práva na přístup k dokumentům zaručeného rozhodnutím 93/731. Podle žalobce porušení zásady řádné správy a zásady ochrany legitimního očekávání nepřímo, ale jasně uznal Soudní dvůr, který v rozsudku Pitsiorlas, uvedeném výše v bodě 38, konstatoval omluvitelné pochybení způsobené tím, že Rada zatajila zprávy Měnového výboru.

112 Tuto argumentaci nelze přijmout vzhledem k tomu, že spočívá na nesprávném předpokladu, jelikož ze spisu předloženého Soudu nelze učinit závěr o tom, že by Rada měla v úmyslu zatajit povahu či přístupnost dokumentů tvořících Basilejsko-nyborgskou dohodu.

113 Tvrzení žalobce o klamavém či dohodnutém jednání zjevně vycházejí z neodůvodněného rozšíření řešení, které Soudní dvůr přijal v rozsudku Pitsiorlas, uvedeném výše v bodě 38.

114 Tímto rozsudkem Soudní dvůr zrušil usnesení Soudu o nepřípustnosti žaloby na neplatnost rozhodnutí Rady pro opožděnost, a to z důvodu, že Soud nesprávně vyložil pojem „omluvitelné pochybení“, když dal přednost jeho restriktivnímu výkladu. Soudní dvůr uvedl, že vědomí skutečnosti, že rozhodnutí je konečné ani znalost příslušné lhůty pro podání žaloby podle článku 230 ES jako takové nevylučují možnost účastníka řízení dovolat se omluvitelného pochybení, jímž lze ospravedlnit opožděnost žaloby, neboť podle ustálené judikatury k takovému pochybení může dojít zejména tehdy, když dotyčný orgán jedná způsobem, jenž je sám o sobě nebo v rozhodné míře způsobilý vyvolat pochopitelné rozpaky u procesního

subjektu, který je v dobré víře a který prokázal veškerou řádnou péči požadovanou od průměrně informovaného subjektu (rozsudek Pitsiorlas, uvedený výše v bodě 38, bod 24).

115 Soudní dvůr poukázal na to, že žalobce neměl s ohledem na informace, které mu poskytla Rada, žádný důvod k napadení „rozhodnutí, které vyloučilo přístup k dokumentu, jehož samotná existence byla popřena“, a že teprve dne 13. listopadu 1999, tj. téměř čtyři týdny po uplynutí lhůty k podání žaloby proti rozhodnutí Rady, ECB informovala žalobce o skutečnosti, že Basilejsko-nyborgskou dohodu tvoří zprávy a zápisy, jejichž autory jsou Výbor guvernérů a Měnový výbor (rozsudek Pitsiorlas, uvedený výše v bodě 38, bod 34).

116 Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí Rady dne 20. ledna 2000, tedy v přiměřené lhůtě poté, co se mohl s uvedenými informacemi ECB seznámit, z čehož Soudní dvůr vyvodil závěr, že opožděnost uvedené žaloby je třeba posuzovat jako omluvitelnou (rozsudek Pitsiorlas, uvedený výše v bodě 38, bod 35).

117 Z rozsudku Pitsiorlas, uvedeného výše v bodě 38, nelze dovodit, že by Soudní dvůr uznal, že Rada úmyslně zatajila existenci zprávy Měnového výboru, a tím porušila zásadu řádné správy a zásadu ochrany legitimního očekávání.

118 Soudní dvůr se zajisté domníval, že rozhodnutí Rady ze dne 30. července 1999 mohlo uvést žalobce v omyl, jelikož v něm chyběla zmínka o dokumentu, který je součástí

Basilejsko-nyborgské dohody a jehož existence následně vyšla najevo v dopise ECB ze dne 8. listopadu 1999, a tím v mysli žalobce vyvolalo pochopitelné rozpaky, které ospravedlňují to, že uvedené rozhodnutí nenapadl v předepsané lhůtě.

119 Zdá se tedy, že příčinou opožděnosti podání žaloby proti rozhodnutí Rady bylo poskytnutí informací, které se později ukázaly být částečně nepřesné, ovšem Soudní dvůr se v tomto ohledu nezmiňuje o tom, že by Rada nejednala v dobré víře, přestože žalobce svůj kasační opravný prostředek opřel o tvrzení vzájemné dohody Rady a ECB. Skutečnost, že odpověď Rady byla posouzena jako klamavá, nutně neznamená, že byla učiněna s úmyslem žalobce klamat.

120 Soudní dvůr z toho v rámci kasačního opravného prostředku, který mu byl předložen, vyvodil veškeré důsledky a dospěl k závěru, že opožděnost žaloby byla omluvitelná, aniž by jakkoli posoudil meritum sporu, o němž nemohl rozhodnout (rozsudek Pitsiorlas, uvedený výše v bodě 38, bod 32). Skutečnost, že pojem „omluvitelné pochybení" vyplývá přímo ze zájmu na dodržování zásady právní jistoty a zásady legitimního očekávání neznamená, že by Soudní dvůr v rozsudku Pitsiorlas uznal, že by Rada tyto zásady při přijímání svého rozhodnutí porušila.

121 Nejen výklad rozsudku Pitsiorlas, uvedeného výše v bodě 38, ale i skutkové okolnosti předložené Soudu k posouzení potvrzují závěr o tom, že jednání Rady nebylo úmyslně klamavé.

122 Z písemností ECB totiž vyplývá, že ve skutečnosti má zápis Měnového výboru fyzicky v držení ona, uchovaný v archivu Výboru guvernérů. Jelikož Rada dotčený dokument neměla k dispozici, lze si celkem snadno představit a připustit, že o jeho existenci nemusela vědět.

123 Z toho vyplývá, že žalobce nepředložil důkaz o tom že by se Rada tím, že ve svém rozhodnutí zatajila zprávu a další dokumenty Měnového výboru, úmyslně dopustila klamavého jednání, a že skutečnost, že se Rada o nich nezmínila, musí být proto vykládána jako projev nevědomosti o jejich existenci, a potažmo upřímného přesvědčení Rady při přijímání jejího rozhodnutí, že kromě zprávy Výboru guvernérů neexistuje žádný jiný dokument, který by odpovídal žádosti o přístup.

124 Za těchto okolností musí být žalobní důvod vycházející z porušení zásady řádné správy, zásady ochrany legitimního očekávání, povinnosti uvést odůvodnění a práva na přístup k dokumentům zaručeného rozhodnutím 93/731, způsobeného údajným úmyslným klamavým jednáním Rady, zamítnut.

125 Zamítnutím tohoto žalobního důvodu však není zcela vyčerpána problematika obsažená ve všech třech žalobních důvodech směřujících ke zrušení, vycházejících z porušení výše uvedených zásad, povinnosti a rozhodnutí.

K porušení práva na přístup k dokumentům zaručeného rozhodnutím 93/731

126 Je třeba připomenout, že Rada a Komise přijaly dne 6. prosince 1993 kodex chování, jehož cílem bylo upravit zásady přístupu k dokumentům, jež mají v držení. Kodex chování uvádí zejména následující zásadu:

„Veřejnost má co možná nejširší přístup k dokumentům v držení Komise a Rady."

127 Dále stanoví:

„Komise a Rada podniknou do 1. ledna 1994 kroky nezbytné k provedení těchto zásad."

128 K zajištění provedení svého závazku Rada dne 20. prosince 1993 přijala rozhodnutí 93/731.

129 Článek 1 rozhodnutí 93/731 stanoví:

„1. Veřejnost má přístup k dokumentům Rady za podmínek stanovených tímto rozhodnutím.

2. Dokumentem Rady se rozumí jakákoli písemnost v držení tohoto orgánu obsahující existující informace v jakékoliv podobě a zaznamenané na jakémkoliv nosiči, s výhradou uvedenou v čl. 2 odst. 2." *(neoficiální překlad)*

130 Článek 2 odst. 2 rozhodnutí 93/731 stanoví:

„Pokud je autorem dokumentu fyzická nebo právnická osoba, členský stát, jiný orgán nebo instituce Společenství nebo jakákoliv jiná vnitrostátní nebo mezinárodní organizace, žádost musí být zaslána nikoli Radě, nýbrž přímo autorovi dokumentu." *(neoficiální překlad)*

131 Z článku 1 rozhodnutí 93/731 plyne, že možnost Rady vyhovět žádosti o přístup k dokumentům je zjevně podmíněna nejen existencí dokumentů uvedených v žádosti [rozsudky Soudu ze dne 12. října 2000, JT's Corporation v. Komise, T-123/99, Recueil, s. II-3269, bod 58, a British American Tobacco (Investments) v. Komise, uvedený výše v bodě 109, bod 35], ale i tím, že je má tento orgán v držení.

132 Pokud jde, zaprvé, o dokumenty Měnového výboru, o nichž se rozhodnutí Rady ze dne 30. července 1999 nezmiňuje, jejich existence je stvrzena dopisem ECB ze dne 8. listopadu 1999 a mezi účastníky již není sporná.

133 Naproti tomu, otázka jejich držení je předmětem diskuse účastníků a k vypořádání se s žalobním důvodem vycházejícím z údajného porušení práva žalobce na přístup k dokumentům, stanoveného rozhodnutím 93/731, je potřebné ji zodpovědět. Závěr o tom, že se Rada nedopustila úmyslného klamavého jednání, totiž nemůže vyčerpat problematiku uvedeného žalobního důvodu.

134 Nutnost vykládat skutečnost, že se Rada o dokumentech Měnového výboru nezmínila, jako projev nevědomosti o jejich existenci ještě nemusí znamenat, že je neměla v držení. Teoreticky je možné, že neúplnost rešerší příslušných oddělení Rady mohla vést k tomu, že Rada učinila v dobré víře nesprávný závěr o neexistenci dokumentů, přestože byly uchovávány v jejím archivu. Takové okolnosti by mohly představovat porušení rozhodnutí 93/731.

135 Jak již bylo uvedeno, Rada tvrdí, že dotčené dokumenty Měnového výboru ani Výboru guvernérů v držení nemá.

136 Toto tvrzení dokládají i prohlášení ECB, podle nichž dokumenty uvedené v žádosti o přístup, včetně zprávy Měnového výboru, jsou uchovávány v archivu Výboru guvernérů upraveném v čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB.

137 V reakci na tato prohlášení žalobce uvádí, že „[j]eden ze dvou orgánů, Rada nebo ECB, či dokonce oba, nadále skrývají pravdu“.

138 Připomíná, že Rada podle svého tvrzení uplatnila pravidlo původce, ale „vyhýbá se […] odpovědi, kdo má v současnosti zprávu Měnového výboru v držení“, a dodává, že prohlášením, že všechny dokumenty tohoto Výboru se považují za dokumenty Rady, pokud tento Výbor reálně připravoval podklady pro její činnost, Rada „uznává, že zprávu Měnového výboru v držení má“. Žalobce dále předestírá, že obě žalované mohly v létě 1999 „vyjednávat a po vzájemné dohodě rozhodnout o převedení předmětné zprávy a dalších dokumentů vztahujících se k EMS, či dokonce veškeré dokumentace Měnového výboru, na ECB, aby se tak na ně mohla vztahovat ochranná lhůta 30 let podle čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB“, a považuje za nutné objasnit, jakým způsobem byla zpráva Měnového výboru „svěřena“ ECB.

139 Aby Soud mohl vyřešit tuto nejasnost ohledně důkazu o držení či nedržení dokumentů uvedených v žádosti o přístup, musí analogicky použít judikaturu týkající se popírání samotné existence požadovaných dokumentů.

140 Z judikatury v tomto ohledu vyplývá, že vzhledem k presumpci legality aktů Společenství existuje domněnka neexistence dokumentu, k němuž bylo požádáno o přístup, pokud dotyčný orgán učiní prohlášení v tomto smyslu. Jde ovšem o domněnku vyvratitelnou, kterou může žalobce vyvrátit všemi prostředky na základě relevantních a shodujících se indicií [rozsudky JT’s Corporation v. Komise, uvedený výše

v bodě 131, bod 58, a British American Tobacco (Investments) v. Komise, uvedený výše v bodě 109, bod 35].

141 Rozhodnutí Rady neobsahuje výslovné prohlášení o nedržení dokumentu Měnového výboru, což je projevem zvláštnosti projednávaného případu, totiž skutečnosti, že podle zjištění Rady odpovídal žádosti o přístup jen jediný dokument, a že tudíž odůvodnění své odpovědi vztáhla pouze na tento dokument. To však nic nemění na tom, že rozhodnutí Rady obsahuje konkludentní tvrzení o tom, že neexistuje žádný další dokument, který by odpovídal žádosti o přístup, čímž poskytuje objektivní, implicitní, ale z rozhodnutí nutně vyplývající informaci o tom, že takový dokument nemá v držení.

142 V daném případě je však třeba konstatovat, že žalobce ve svých písemnostech nepředložil relevantní a shodující se indicie o tom, že by Rada měla dokumenty Měnového výboru v držení.

143 V tomto ohledu je třeba zdůraznit:

– že pouhé kategorické tvrzení o tom, že by Rada měla skrývat pravdu, zjevně nemá žádnou důkazní sílu;

– že argument, že Rada podle svého tvrzení uplatnila pravidlo původce, ale „vyhýbá se […] odpovědi, kdo má v současnosti zprávu Měnového výboru v držení“, je irelevantní, přičemž Soud nadto připomíná, že podle Rady bylo pravidla původce použito v souvislosti se zprávou Výboru guvernérů;

– že závěr o tom, že Rada uznala držení zprávy Měnového výboru, který žalobce učinil na základě jejího prohlášení, dle kterého všechny dokumenty tohoto Výboru se považují za dokumenty Rady, pokud tento Výbor reálně připravoval podklady pro její činnost, zůstal nevysvětlen a nevysvětlitelný.

144 Pokud jde o dotaz žalobce na podmínky, za nichž se zpráva Měnového výboru ocitla v držení ECB, tato banka uvádí, že předmětná zpráva se náhodou nacházela mezi dokumenty Výboru guvernérů přenesenými z Basileje do Frankfurtu v říjnu 1994 při stěhování EMI. O zprávu Měnového výboru, stejně jako o zprávu Výboru guvernérů, požádali ministři financí v rámci příprav na zasedání v Nyborgu v září 1987, a je proto pravděpodobné, že sekretariát Výboru guvernérů dostal pro informaci i jedno vyhotovení zprávy Měnového výboru, které poté bylo spolu s dalšími dokumenty Výboru guvernérů archivováno.

145 Je třeba poukázat na to, že žalobce neuvádí žádnou významnou skutečnost, která by odporovala prohlášení ECB.

146 Za těchto okolností nelze Radě vytýkat žádné porušení rozhodnutí 93/731, které stanoví právo na přístup pouze k těm dokumentům, které má tento orgán v držení.

147 Z předchozí úvahy plyne, že spor účastníků ohledně toho, zda se dokumenty Měnového výboru považují s ohledem na složení a pravomoci tohoto Výboru za dokumenty Rady, je zcela irelevantní.

148 Pokud jde, zadruhé, o dokumenty Výboru guvernérů, jejich existence ani jejich držení ECB nejsou mezi účastníky sporné.

149 Proto a ze stejného důvodu, jaký je uveden výše v bodě 146, nelze Radě vytýkat porušení rozhodnutí 93/731, pokud jde o přístup k dokumentům Výboru guvernérů.

K porušení povinnosti uvést odůvodnění

150 Je nutné připomenout, že podle ustálené judikatury musí být odůvodnění vyžadované článkem 253 ES přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby dotčené osoby mohly rozpoznat důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů a zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání těchto vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky uvedeného článku, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho text, ale také s ohledem na jeho celkovou souvislost, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotyčnou oblast (rozsudek Soudního dvora ze dne 6. března 2003, Interporc v. Komise, C-41/00 P, Recueil, s. I-2125, bod 55; rozsudky Soudu ze dne 19. července 1999, Rothmans v. Komise, T-188/97, Recueil, s. II-2463, bod 36; ze dne 6. dubna 2000, Kuijer v. Rada, T-188/98, Recueil, s. II-1959, bod 36, a JT's Corporation v. Komise, uvedený výše v bodě 131, bod 63).

151 Kromě důsledků údajného úmyslného klamavého jednání Rady, pokud jde o odůvodnění rozhodnutí ze dne 30. července 1999, což jako žalobní důvod již bylo výše v bodě 124 odmítnuto, žalobce namítá, že tvrzení Rady, podle nějž je uvedené rozhodnutí založeno na „pravidle původce", představuje aposteriorní výklad rozhodnutí a nelze jej považovat za jeho legitimní odůvodnění.

152 Je ovšem třeba poznamenat, že rozhodnutí Rady v podobě, v jaké s ním byl žalobce seznámen dopisem ze dne 2. srpna 1999, je jednoznačné a žalobci je v něm jasně sděleno, že požadovaný dokument, totiž zprávu Výboru guvernérů o posílení EMS, „uveřejněnou" v Nyborgu dne 8. září 1987, vypracovali guvernéři centrálních bank a že se měl se svou žádostí obrátit přímo na guvernéry centrálních bank nebo na ECB.

153 Bez ohledu na nesprávné použití výrazu „uveřejněnou" a na chybějící výslovné uvedení výrazu „původce dokumentu" je třeba konstatovat, že odůvodnění rozhodnutí Rady ze dne 30. července 1999 splňuje náležitosti článku 253 ES i čl. 7 odst. 3 rozhodnutí 93/731 v tom smyslu, že žalobce mohl rozpoznat důvody, které vedly k přijetí rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o přístup, a že Soud je zcela s to vykonat svůj přezkum legality uvedeného rozhodnutí.

154 Soud pro úplnost podotýká, že Rada tvrdí, že ze znění zamítavého rozhodnutí ze dne 30. července 1999 i přes chybějící výslovný odkaz na čl. 2 odst. 2 rozhodnutí 93/731 plyne, že je založeno na pravidle původce podle uvedeného ustanovení.

155 Je však třeba poukázat na to, že rozhodnutí Rady v podobě, v jaké bylo žalobci doručeno dopisem ze dne 2. srpna 1999, obsahuje nejprve zmínku o tom, že gene-

rální sekretariát Rady zaevidoval potvrzující žádost o přístup k dokumentům podle čl. 7 odst. 1 rozhodnutí 93/731, a dále, ke konci dokumentu, žalobce vyzývá, aby se „v souladu s čl. 2 odst. 2 rozhodnutí“ obrátil na guvernéry centrálních bank nebo na ECB.

156 Zdá se tak, že v rozhodnutí Rady se neodkazuje na nic jiného, než právě na čl. 2 odst. 2 rozhodnutí 93/731, který vyjadřuje pravidlo původce, podle nějž orgán, který má v držení požadovaný dokument, může namítnout odepření přístupu a odkázat žadatele na autora dokumentu.

157 Jelikož Rada nemá dokumenty Výboru guvernérů v držení, její rozhodnutí ze dne 30. července 1999 ve skutečnosti nepředstavuje použití pravidla původce ve smyslu čl. 2 odst. 2 rozhodnutí 93/731. Toto zjištění však nemůže vyvrátit závěr o tom, že Rada svou povinnost uvést odůvodnění neporušila.

158 Nakonec je třeba zdůraznit, že v odůvodnění rozhodnutí Rady se projevuje zvláštnost projednávaného případu, totiž skutečnost, že podle zjištění Rady odpovídal žádosti o přístup jen jediný dokument, a že tudíž odůvodnění své odpovědi vztáhla pouze na tento dokument.

159 Jak bylo již upřesněno, rozhodnutí Rady obsahuje konkludentní prohlášení o neexistenci jiných dokumentů odpovídajících žádosti o přístup, a toto prohlášení je z právního hlediska, z důvodu účinné právní ochrany žalobce, považováno za napadnutelné odepření přístupu.

160 Za těchto okolností nelze Radě vytýkat, že neodůvodnila odepření přístupu k dokumentům, jejichž existence právě nebyla zjištěna, pouze z toho důvodu, že výslovně neuvedla, že podle ní kromě zprávy Výboru guvernérů neexistuje žádný další dokument odpovídající žádosti o přístup.

161 V důsledku toho musí být žalobní důvod vycházející z porušení povinnosti odůvodnění zamítnut.

K porušení zásady řádné správy a zásady ochrany legitimního očekávání

162 Ačkoli způsob, jakým Rada vyřídila žádost žalobce o přístup, nelze označit za jeho úmyslné klamání (viz bod 123 výše), je třeba přezkoumat, zda toto jednání nebylo porušením zásady řádné správy a zásady ochrany legitimního očekávání.

163 V tomto ohledu je třeba připomenout, že mezi záruky přiznané právním řádem Společenství ve správních řízeních patří zejména zásada řádné správy, k níž se váže povinnost příslušného orgánu pečlivě a nestranně posoudit všechny rozhodné skutečnosti daného případu (viz rozsudek Soudu ze dne 20. března 2002, ABB Asea Brown Boveri v. Komise, T-31/99, Recueil, s. II-1881, bod 99 a citovaná judikatura).

164 V projednávaném případě Rada svým prvním dopisem ze dne 11. května 1999 odpověděla žalobci, že nedohledala požadovaný dokument, zatímco dopisem ze dne 2. srpna 1999 mu sdělila, že požadovaná dohoda se vztahuje ke zprávě, kterou Výbor guvernérů „uveřejnil“ v Nyborgu dne 8. září 1987, že sama nikdy neměla povinnost přijímat rozhodnutí v tomto ohledu a že by se měl obrátit na guvernéry centrálních bank nebo na ECB.

165 Je nutno zdůraznit, že:

– žádost žalobce byla založena na rozhodnutí 93/731, jehož článek 1 stanoví, že „[v]eřejnost má přístup k dokumentům Rady za podmínek stanovených tímto rozhodnutím“ a že „[d]okumentem Rady se rozumí jakákoli písemnost v držení tohoto orgánu obsahující existující informace“;

– pokud Rada nemá v držení dokumenty odpovídající žádosti o přístup, jako je tomu v projednávaném případě, pak jí rozhodnutí 93/731 neukládá, aby za účelem informování žadatele o přístup dohledávala relevantní dokumenty, jejich autory a jejich držitele;

– Rada v projednávaném případě dokument uvedený v žádosti o přístup, totiž zprávu Výboru guvernérů, přesto dohledala a žalobce účelně odkázala na ECB, která měla dokument v držení.

166 V tomto ohledu z odpovědi Rady na písemný dotaz Soudu plyne, že žalovaný orgán postoupil potvrzující žádost žalobce ECB a současně požádal o zaslání dokumentu

obsahujícího dohodu o technických reformách k posílení EMS, k níž dospěl Výbor guvernérů centrálních bank a kterou odsouhlasili ministři financí členských států na svém neformálním zasedání v Nyborgu dne 12. září 1987. V odpovědi na svou žádost Rada obdržela tiskovou zprávu ze dne 18. září 1987, která se zmiňuje pouze o zprávě Výboru guvernérů centrálních bank členských států a na zprávu Měnového výboru nijak neodkazuje.

167 Rada rovněž prokázala, že provedla interní rešerše, aby se ujistila, že po výše uvedeném neformálním setkání ministrů financí členských států jí nebyl předán žádný dokument obsahující Basilejsko-nyborgskou dohodu.

168 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba zamítnout žalobní důvod vycházející z porušení zásady řádné správy.

169 Pokud jde o porušení zásady ochrany legitimního očekávání, je třeba připomenout, že právo dovolávat se této zásady se vztahuje na každého jednotlivce, který se nachází v situaci, ze které vyplývá, že správa Společenství u něj vyvolala podloženou naději (rozsudky Soudního dvora ze dne 11. března 1987, Van den Bergh en Jurgens a Van Dijk Food Products v. Komise, 265/85, Recueil, s. 1155, bod 44, a ze dne 26. června 1990, Sofrimport v. Komise, C-152/88, Recueil, s. I-2477, bod 26). Krom toho se nikdo nemůže dovolávat porušení této zásady, pokud neexistují konkrétní ujištění, která mu byla poskytnuta správou (viz rozsudek Soudu ze dne 18. ledna 2000, Mehibas Dordtselaan v. Komise, T-290/97, Recueil, s. II-15, bod 59 a citovaná judikatura).

170 V projednávaném případě postačí konstatovat, že žalobce neuvádí žádnou skutečnost, která by mohla prokázat, že Rada mu poskytla konkrétní ujištění, pokud jde o zpřístupnění dokumentů tvořících Basilejsko-nyborgskou dohodu. Ve skutečnosti se zdá, že žalobce pouze abstraktně formuloval dotčený žalobní důvod a neobjasnil přitom, v čem spočívá údajné porušení uvedené zásady.

171 Žalobní důvod vycházející z porušení zásady ochrany legitimního očekávání je tedy třeba zamítnout.

172 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že žaloba musí být v rozsahu, v němž směřuje ke zrušení rozhodnutí Rady, zamítnuta.

2. *K návrhu na zrušení rozhodnutí ECB*

a) K námitce protiprávnosti článku 1 rozhodnutí 1999/284 a čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB

173 Ačkoli to žalobce ve svých písemnostech výslovně neuvádí, vyplývá z nich, konkrétně z posouzení žalobních důvodů vycházejících z porušení základní zásady transparentnosti a práva na přístup k dokumentům a ze zneužití pravomoci, že vznáší námitku protiprávnosti článku 1 rozhodnutí 1999/284 a čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB, v případě posledně uvedeného ustanovení ze dvou důvodů.

174 Žalobce tak jednak tvrdí, že čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB porušuje čl. 12 odst. 3 statutu ESCB, a postrádá proto právní základ, a jednak, že článek 1 rozhodnutí 1999/284 a čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB, o něž se rozhodnutí ECB opírá, odporují základní zásadě transparentnosti a právu na přístup k dokumentům, uznaným judikaturou a články 1 EU a 6 EU, jakož i čl. 110 odst. 2 ES a čl. 255 odst. 1 ES.

K námitce protiprávnosti článku 1 rozhodnutí 1999/284

175 Pokud jde o námitku protiprávnosti článku 1 rozhodnutí 1999/284, je třeba připomenout, že žalobce poté, co svou první žádost o přístup k Basilejsko-nyborgské dohodě opřel o rozhodnutí 1999/284, podal podle poučení ECB nový návrh výslovně podle čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB, aby dosáhl zkrácení lhůty 30 let pro zachování důvěrnosti. Skutečnost, že dopis žalobce ze dne 27. července 1999 je nesprávně označen jako „potvrzující žádosti“, je nerozhodná.

176 Rada guvernérů tuto druhou žádost zamítla v rozhodnutí ECB právě podle čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB, a nikoli na základě rozhodnutí 1999/284.

177 Z toho důvodu i za předpokladu, že by žalobní důvod založený na protiprávnosti článku 1 rozhodnutí 1999/284 pro porušení zásady transparentnosti a práva na přístup k dokumentům mohl být považován za přípustný, je třeba jej zamítnout jako irelevantní. I kdyby totiž byl tento žalobní důvod potvrzen, zjištěná protiprávnost by nemohla zpochybnit platnost rozhodnutí ECB.

K námitce protiprávnosti čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB

– K přípustnosti námitky čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB

178 ECB tvrdí, že argumentace žalobce rozvedená v replice, týkající se její pravomoci upravit přístup k archivu Výboru guvernérů a chybějícího právního základu čl. 23 odst. 3 jejího jednacího řádu, představuje nový žalobní důvod, jehož předložení v průběhu řízení je podle čl. 48 odst. 2 jednacího řádu zakázáno.

179 Z článku 44 odst. 1 písm. c) ve spojení s čl. 48 odst. 2 jednacího řádu vyplývá, že žaloba musí obsahovat zejména stručný popis žalobních důvodů a že nové důvody nelze předkládat v průběhu řízení, ledaže by se zakládaly na právních a skutkových okolnostech, které vyšly najevo v průběhu řízení. Nicméně žalobní důvod, který je rozšířením důvodu dříve přímo nebo implicitně uvedeného v žalobě a který je s ním těsně spjat, musí být prohlášen za přípustný (rozsudky Soudu ze dne 20. září 1990, Hanning v. Parlament, T-37/89, Recueil, s. II-463, bod 38, a ze dne 17. července 1998, Thai Bicycle v. Rada, T-118/96, Recueil, s. II-2991, bod 142).

180 Není sporu o tom, že žalobce ve své žalobě zpochybňuje legalitu čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB. Žalobce tak namítá, že ačkoli rozhodnutí 1999/284 odkazuje na archiv

ECB a EMI, zcela „opomíjí“ archiv Výboru guvernérů, který je upraven v čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB, byť je tento archiv starší. Toto ustanovení podle žalobce zakazuje přístup k rozsáhlému souboru dokumentů, upírá mu právo na přístup k dokumentům a porušuje základní zásadu transparentnosti, které zaručuje článek 1 EU a 6 EU, jakož i čl. 110 odst. 2 ES a čl. 255 odst. 1 ES a judikatura.

181 ECB v odpovědi na tento žalobní důvod vycházející z protiprávnosti čl. 23 odst. 3 jejího jednacího řádu tvrdí, že zvláštní postavení a povaha dokumentů uchovávaných v archivu Výboru guvernérů vysvětlují a odůvodňují jejich vyloučení z působnosti rozhodnutí 1999/284 a přijetí zvláštní právní úpravy stanovené ve výše uvedeném článku 23 naprosto legálním způsobem. Na podporu tohoto tvrzení žalovaná uvádí, že archiv Výboru guvernérů obsahuje dokumenty vyhotovené jednak Výborem guvernérů, Výborem náhradníků, podvýbory a expertními skupinami, a jednak Měnovým výborem, což jsou vůči ECB třetí subjekty.

182 Za těchto okolností žalobce v replice tvrdil, že ECB tím, že ve svém jednacím řádu v rozporu s čl. 12 odst. 3 statutu ESCB, který ji neopravňuje upravovat „věci třetích osob“, upravila přístup k archivu Výboru guvernérů, překročila meze svých pravomocí.

183 Je tedy patrné, že žalobní důvod vycházející z protiprávnosti čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB z důvodu porušení čl. 12 odst. 3 statutu ESCB představuje rozšíření žalobního důvodu vycházejícího z protiprávnosti téhož ustanovení z důvodu porušení zásady transparentnosti a práva na přístup k dokumentům, který je v žalobě implicitně uveden a je s ním těsně spjat. Je třeba jej tudíž považovat za přípustný.

– K žalobnímu důvodu vycházejícímu z protiprávnosti čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB z důvodu porušení čl. 12 odst. 3 statutu ESCB

184 Nejprve je třeba připomenout celkové souvislosti přijetí čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB.

185 Závěrečný akt Smlouvy o Evropské unii, podepsaný dne 7. února 1992 v Maastrichtu, obsahuje prohlášení č. 17, které stanoví:

„Konference má za to, že transparentnost rozhodovacího procesu posílí demokratickou povahu orgánů i důvěru veřejnosti vůči nim. Proto konference doporučuje Komisi, aby nejpozději v roce 1993 předložila Radě zprávu o opatřeních směřujících k rozšíření přístupu veřejnosti k informacím, jež mají orgány k dispozici."

186 Při zakončení Evropské rady v Birminghamu dne 16. října 1992 hlavy států nebo předsedové vlád vydali prohlášení nazvané „Společenství blíže svým občanům", v němž zdůraznili nutnost větší otevřenosti Společenství. Tento závazek byl znovu potvrzen na Evropské radě v Edinburghu dne 12. prosince 1992.

187 Dne 5. května 1993 Komise zaslala Radě, Parlamentu a Hospodářskému a sociálnímu výboru sdělení 93/C 156/05 o přístupu veřejnosti k dokumentům orgánů. Sdělení obsahovalo výsledky srovnávacího šetření přístupu veřejnosti k dokumentům v členských státech i některých třetích zemích a závěr o vhodnosti výraznějšího rozšíření přístupu k dokumentům na úrovni Společenství.

188 Dne 2. června 1993 Komise přijala sdělení 93/C 166/04 o transparentnosti ve Společenství, v němž jsou uvedeny základní zásady upravující přístup k dokumentům.

189 V průběhu Evropské rady v Kodani dne 22. června 1993 byly Rada a Komise vyzvány, aby „pokračovaly v pracích podle zásady co nejúplnějšího přístupu občanů k informacím".

190 Rada a Komise dne 6. prosince 1993 přijaly kodex chování stanovící zásady přístupu veřejnosti k dokumentům v jejich držení, přičemž se dohodly, že tyto zásady provedou vlastními zvláštními prováděcími předpisy do 1. ledna 1994.

191 K provedení svých závazků přijala Rada dne 20. prosince 1993 rozhodnutí 93/731 a Komise přijala dne 8. února 1994 rozhodnutí 94/90/ESUO, ES, Euratom o přístupu veřejnosti k dokumentům Komise (Úř. věst. L 46, s. 58).

192 Dne 1. ledna 1994 začala druhá etapa HMU, vyznačující se zřízením EMI a rozpuštěním Výboru guvernérů. Dne 3. června 1997 EMI přijal rozhodnutí č. 9/97 o přístupu veřejnosti k jeho správním dokumentům (Úř. věst. 1998 L 90, s. 43), tzn. k jakékoli písemnosti obsahující existující informace zaznamenané na jakémkoliv nosiči a týkající se organizace a činnosti EMI.

193 Zřízení ECB k 1. červnu 1998 ukončilo poslání EMI, který byl v souladu s článkem 123 ES při vzniku ECB zlikvidován.

194 Za těchto okolností ECB dne 7. července 1998 přijala podle čl. 12 odst. 3 statutu ESCB svůj jednací řád a krátce po jeho vypracování, dne 3. listopadu 1998, rozhodnutí 1999/284.

195 Vzhledem k tvrzení ECB, které žalobce jinak zpochybňuje, podle nějž je ECB vůči autorům dokumentů uchovávaných v archivu Výboru guvernérů třetím subjektem, což podle ní odůvodňuje zvláštní úpravu přístupu k uvedeným dokumentům stanovenou v čl. 23 odst. 3 jejího jednacího řádu, žalobce namítá, že ECB tím, že ve svém jednacím řádu v rozporu s čl. 12 odst. 3 statutu ESCB, který ji neopravňuje upravovat „věci třetích osob“, upravila přístup k archivu Výboru guvernérů, překročila meze svých pravomocí.

196 Článek 12 odst. 3 statutu ESCB stanoví, že „Rada guvernérů přijme jednací řád upravující vnitřní organizaci ECB a jejích rozhodovacích orgánů“.

197 Soudní dvůr v rozsudku Nizozemsko v. Rada, uvedeném výše v bodě 72 (bod 37), uvedl, že je třeba uznat, že dokud zákonodárce Společenství nepřijal obecnou úpravu práva na přístup veřejnosti k dokumentům, které mají v držení orgány Společenství, musí tyto orgány přijmout opatření pro vyřizování příslušných žádostí na základě své vnitřní organizační pravomoci, která je opravňuje k přijímání opatření vhodných k zajištění své vnitřní činnosti v zájmu řádné správy.

198 V projednávaném případě vzhledem k tomu, že v době přijímání jednacího řádu i jeho změny ze dne 22. dubna 1999 neexistovala žádná obecná úprava práva veřejnosti na přístup k dokumentům, které mají v držení orgány Společenství, byla ECB oprávněna přijmout v rámci mezí svého jednacího řádu opatření pro vyřizování žádostí o přístup k dokumentům, které tou dobou měla v držení, bez ohledu na to, zda dokumenty vytvořila, nebo obdržela, i bez ohledu na jejich původ či autora.

199 Skutečnost, že ECB ve svém jednacím řádu stanovila vlastní specifická pravidla pro přístup k dokumentům uchovávaným v archivu Výboru guvernérů, tedy nemohla způsobit porušení čl. 12 odst. 3 statutu ESCB z toho důvodu, že vůči autorům těchto dokumentů je údajně třetím subjektem. Jinými slovy, i kdyby bylo skutečně možné považovat ECB vůči autorům dokumentů uchovávaných v archivu Výboru guvernérů za třetí subjekt, i tak by při stanovování zvláštní právní úpravy přístupu k uvedeným dokumentům ve svém jednacím řádu jednala v souladu s čl. 12 odst. 3 statutu ESCB.

200 Je třeba ostatně poznamenat, že Rada a Komise v rozhodnutích 93/731 a 94/90, upravily přístup k dokumentům, které mají v držení, včetně dokumentů vytvořených jinými subjekty, tak, že stanovily, že žádosti o přístup k posledně uvedeným dokumentům mají být adresovány přímo jejich autorům, což odpovídá takzvanému „pravidlu původce“.

201 Za těchto okolností musí být žalobní důvod vycházející z toho, že přijetím čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB byl porušen čl. 12 odst. 3 statutu ESCB, zamítnut.

202 Jen pro úplnost je vhodné zdůraznit, že ECB ze svého postavení třetího subjektu vůči autorům dokumentů uchovávaných v archivu Výboru guvernérů, jehož se dovolává, vyvozuje závěr, který nelze přijmout.

203 ECB totiž z uvedeného postavení třetího subjektu dovozuje, že dokumenty Výboru guvernérů spravuje jakožto sekretariát národních centrálních bank, které jsou jejich autory a jímž měl žalobce zaslat svou žádost o přístup k nim. Tyto úvahy nejsou slučitelné s čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB ani s rozhodnutím přijatým Radou guvernérů k žalobcově žádosti.

204 Není totiž sporu o tom, že ECB v čl. 23 odst. 3 svého jednacího řádu stanovila zvláštní úpravu přístupu k dokumentům uchovávaným v archivu Výboru guvernérů, jejíž provedení je svěřeno Radě guvernérů, aniž by bylo stanoveno uplatňování pravidla původce. Rada guvernérů tak ve skutečnosti rozhodla o důvodnosti návrhu žalobce na zkrácení lhůty pro zachování důvěrnosti, aniž by dotyčného odkázala na národní centrální banky.

205 Tento argument ECB, který je v rozporu s předpisy použitými i s rozhodnutím přijatým v daném případě, nemá každopádně na řešení projednávaného sporu žádný vliv ani nemůže zpochybnit závěr uvedený výše v bodě v bodě 201.

– K žalobnímu důvodu vycházejícímu z protiprávnosti čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB z důvodu porušení práva na přístup k dokumentům a základní zásady transparentnosti

206 Žalobce zaprvé tvrdí, že čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB zbavuje články 1 EU a 6 EU, jakož i čl. 110 odst. 2 ES a čl. 255 odst. 1 ES, které zakotvují jeho právo na přístup k dokumentům ECB, veškerého užitečného účinku.

207 Pouhým čtením uvedených ustanovení však lze dospět k závěru o neopodstatněnosti tohoto žalobcova tvrzení.

208 Je třeba připomenout, že Amsterodamskou smlouvou, která vstoupila v platnost dne 1. května 1999, členské státy do Smlouvy o ES vložily nový článek o přístupu k dokumentům, totiž článek 255 ES. Ten zní:

„1. Každý občan Unie a každá fyzická osoba s bydlištěm nebo právnická osoba se sídlem v členském státě má právo na přístup k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise, aniž jsou dotčeny zásady a podmínky stanovené v souladu s odstavci 2 a 3.

2. Obecné zásady a omezení z důvodu veřejného nebo soukromého zájmu, které upravují výkon tohoto práva na přístup k dokumentům, stanoví Rada do dvou let po vstupu Amsterodamské smlouvy v platnost postupem podle článku 251.

3. Každý z výše uvedených orgánů stanoví ve svém jednacím řádu zvláštní ustanovení o přístupu ke svým dokumentům."

209 Ze samotného znění článku 255 ES plyne, že toto ustanovení se vztahuje pouze na právo na přístup k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise. Krom toho, podle čl. 110 odst. 2 čtvrtého pododstavce ES pouze „[č]lánky 253, 254 a 256 se použijí na nařízení a rozhodnutí přijatá ECB".

210 Zdá se, že žalobce svou argumentaci ohledně práva na přístup k dokumentům ECB založil na nesprávné verzi čl. 110 odst. 2 čtvrtého pododstavce ES, podle níž „[č]lánky 253 až 256 se použijí na nařízení a rozhodnutí přijatá ECB“.

211 Tato věcná nesprávnost, která se mohla objevit v některých neoficiálních konsolidovaných zněních Smlouvy o ES, s největší pravděpodobností vyplývá z nesprávného použití čl. 12 odst. 2 Amsterodamské smlouvy, podle nějž se křížové odkazy na články ve Smlouvě o ES upravují podle nového číslovaní stanoveného v odstavci 1 uvedeného článku.

212 Z Amsterodamské smlouvy jasně vyplývá, že článek 108a Smlouvy o ES (nyní článek 110 ES), který zněl: „[č]lánky 190, 191 a 192 se použijí na nařízení a rozhodnutí přijatá ECB“, tato smlouva nezměnila. Amsterodamská smlouva do tohoto seznamu tedy nedoplnila nový článek 191a Smlouvy o ES (nyní článek 255 ES) o právu na přístup k dokumentům. Za těchto okolností křížový odkaz v článku 110 ES s ohledem na čl. 12 odst. 2 Amsterodamské smlouvy znamená „články 253, 254 a 256“.

213 Je známo, že výše uvedená věcná nesprávnost již byla oficiálně napravena dohodou všech signatářských států a že od zápisu o opravě Amsterodamské smlouvy, podepsaného dne 16. března 1999 v Římě, již není pochyb o tom, že čl. 255 odst. 1 ES se na ECB nepoužije.

214 Za těchto okolností jsou úvahy žalobce o údajném přímém účinku článku 255 ES zcela neopodstatněné, přičemž Soud připomíná, že již dříve jasně stanovil, že uvedené ustanovení není přímo použitelné, jelikož není bezpodmínečné a jelikož jeho provedení závisí na přijetí pozdějších opatření (rozsudek Soudu ze dne 11. prosince 2001, Petrie a další v. Komise, T-191/99, Recueil, s. II-3677, bod 35).

215 Krom toho článek 255 ES „ve spojení s články 1 EU a 6 EU“, jak uvádí žalobce, nemůže vyvrátit konstatování, že článek 255 ES se na ECB nepoužije.

216 Je třeba dodat, že čl. 1 druhý pododstavec EU, podle nějž „[t]ato smlouva představuje novou etapu v procesu vytváření stále užšího svazku mezi národy Evropy, v němž jsou rozhodnutí přijímána co nejotevřeněji a co nejblíže občanům“, postrádá přímý účinek a že toto ustanovení není považováno za „jasné“ ve smyslu rozsudku Soudního dvora ze dne 5. února 1963, Van Gend en Loos (26/62, Recueil, s. 1) (rozsudek Petrie a další v. Komise, uvedený výše v bodě 214, bod 35).

217 Pokud jde o článek 6 EU, je důležité připomenout, že Maastrichtská smlouva do smluvní základny včlenila zásadu závazku Unie ctít základní práva. Článek 6 EU pak uvedená práva zaručuje „jako obecné zásady práva Společenství“.

218 Žalobce přitom zadruhé tvrdí právě to, že čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB se dostává do rozporu s judikaturou Soudu a Soudního dvora, která uznává základní zásadu transparentnosti (rozsudek Rothmans v. Komise, uvedený výše v bodě 150, bod 55), zásadu práva na informace i právo na přístup k dokumentům jakožto neoddělitelně spojené se zásadou demokracie (rozsudek Soudu ze dne 19. července 1999, Hautala v. Rada, T-14/98, Recueil, s. II-2489, body 82 a 87).

219 ECB nesouhlasí s tím, že by v právu Společenství existovala základní právní zásada, která by stanovila obecné právo na přístup k jejím dokumentům a k dokumentům orgánů Společenství. Argumenty vycházející z takové zásady sice již byly několikrát předloženy soudům Společenství, žádný z nich však nepovažoval účelné se jimi zabývat.

220 V tomto ohledu je nutné poukázat na to, že Soudní dvůr v rozsudku ze dne 6. prosince 2001, Rada v. Hautala (C-353/99 P, Recueil, s. I-9565), uvedl, že ve svém rozsudku Nizozemsko v. Rada, uvedeném výše v bodě 72, zdůraznil význam práva veřejnosti na přístup k dokumentům v držení veřejných orgánů a připomenul, že prohlášení č. 17 uvedené právo spojuje s „demokratickou povahou orgánů". Soudní dvůr poté dospěl k závěru, že Soud právem rozhodl, že čl. 4 odst. 1 rozhodnutí 93/731 musí být vykládán v tom smyslu, že Rada musí posuzovat, zda je potřebné poskytnout částečný přístup k informacím nezahrnutým ve výjimkách, a sporné rozhodnutí zrušil, a to „aniž by bylo nezbytné zkoumat, zda Soud, jak tvrdí Rada a španělská vláda, neprávem vycházel z existence zásady práva na informace" (výše uvedený rozsudek Rada v. Hautala, bod 31).

221 Každopádně, i kdyby bylo možné právo na přístup k dokumentům v držení veřejných orgánů Společenství včetně ECB považovat za základní právo chráněné právním řádem Společenství jako obecnou právní zásadu, námitku protiprávnosti čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB z důvodu porušení této zásady nelze přijmout.

222 Je třeba připomenout, že základní práva nelze chápat jako „absolutní výsady" a že „určité omezení těchto práv odůvodněné cíli obecného zájmu sledovanými Společenstvím [je] legitimní, jestliže tím není dotčena podstata uvedených práv" (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. května 1974, Nold v. Komise, 4/73, Recueil, s. 491, bod 14).

223 Pokud jde o právo na přístup k dokumentům, toto lze legitimně omezit z důvodu ochrany veřejného nebo soukromého zájmu.

224 Je proto třeba poukázat na to, že podle kodexu chování nelze přístup k určitému dokumentu poskytnout v případě, že by jeho zpřístupněním byla ohrožena ochrana veřejného zájmu nahlíženého z hlediska „měnové stability“.

225 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331), účinné od 3. prosince 2001, jehož účelem je v co nejvyšší míře posílit právo veřejnosti na přístup k dokumentům, ale i stanovit jeho omezení podle čl. 255 odst. 2 ES, stanoví některé veřejné a soukromé zájmy chráněné prostřednictvím výjimek z práva na přístup.

226 Článek 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001 především stanoví, že orgány odepřou přístup k dokumentu, pokud by zpřístupnění vedlo k porušení ochrany veřejného zájmu, pokud jde o „finanční, měnovou nebo hospodářskou politiku Společenství nebo členského státu“.

227 Výjimky z přístupu k dokumentům stanovené čl. 4 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1049/2001 jsou navíc upraveny kogentně. Z toho vyplývá, že orgány jsou povinny odepřít přístup k dokumentům spadajícím pod tyto výjimky, je-li předložen důkaz o uvedených okolnostech (viz obdobně rozsudky Soudu ze dne 5. března 1997, WWF UK v. Komise, T-105/95, Recueil, s. II-313, bod 58, a ze dne 13. září 2000, Denkavit Nederland v. Komise, T-20/99, Recueil, s. II-3011, bod 39), a že text předpisu nestanoví poměřování s „převažujícím veřejným zájmem“, na rozdíl od výjimek uvedených v čl. 4 odst. 2 a 3 nařízení č. 1049/2001.

228 Rovněž je nutné zdůraznit, že čl. 10 odst. 4 statutu ESCB výslovně stanoví, že zasedání Rady guvernérů jsou důvěrná, a že článek 110 ES ve spojení s článkem 255 ES zakládá vynětí ECB z působnosti posledně uvedeného ustanovení, potažmo zvláštní

zacházení s ECB ve srovnání s Evropským parlamentem, Radou a Komisí, pokud jde o přístup k dokumentům.

229 Tato zvláštní ustanovení souvisí s úkoly, které ECB svěřuje Smlouva o ES, jejíž autoři zjevně zamýšleli dát jí možnost, aby je plnila nezávisle (viz v tomto smyslu rozsudek Soudního dvora ze dne 10. července 2003, Komise v. ECB, C-11/00, Recueil, s. I-7147, bod 130).

230 Je třeba připomenout, že ESCB se skládá z ECB a národních centrálních bank a že je řízen rozhodovacími orgány ECB, kterými jsou Rada guvernérů a Výkonná rada. Podle článku 105 ES mezi základní úkoly ESCB patří vymezovat a provádět měnovou politiku Společenství, provádět devizové operace, držet a spravovat oficiální devizové rezervy členských států a podporovat plynulé fungování platebních systémů, přičemž prvořadým cílem je udržovat cenovou stabilitu. ECB přijímá nařízení a rozhodnutí nezbytná pro plnění úkolů ESCB (článek 110 ES).

231 Je tedy patrné, že ochrana veřejného zájmu spojeného s měnovou politikou Společenství představuje legitimní důvod omezení práva na přístup k dokumentům v držení veřejných orgánů Společenství, nahlíženého jako základní právo.

232 V projednávaném případě žalobce zpochybňuje legalitu čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB, který zejména stanoví lhůtu 30 let pro zachování důvěrnosti dokumentů ucho-

vávaných v archivu Výboru guvernérů. Jak upřesnila ECB ve svých písemnostech, tento archiv obsahuje dokumenty vyhotovené jednak Výborem guvernérů, Výborem náhradníků, podvýbory a expertními skupinami, a jednak Měnovým výborem.

233 Je přitom nepochybné, že činnost Výboru guvernérů i Měnového výboru souvisí právě s měnovou politikou Společenství.

234 Měnový výbor vychází z bývalého čl. 105 odst. 2 Smlouvy o EHS, který stanovil, že „[n]a podporu koordinace politik členských států v měnové oblasti v rozsahu potřebném pro fungování vnitřního trhu se zřizuje Měnový výbor, který má poradní funkci".

235 Úkolem tohoto Výboru, složeného z členů jmenovaných členskými státy a Komisí, bylo právě sledovat měnovou a finanční situaci v členských státech a ve Společenství a situaci v oblasti pohybu kapitálu a volnosti plateb, podávat o tom pravidelně zprávy Radě a Komisi a zaujímat stanoviska na žádost uvedených orgánů.

236 Dne 8. května 1964 Rada přijala rozhodnutí 64/300 o spolupráci mezi centrálními bankami členských států Evropského hospodářského společenství a zřídila Výbor guvernérů složený z guvernérů centrálních bank členských států, přičemž Komise, zastoupená některým ze svých členů, byla přizvána na zasedání tohoto Výboru.

237 Úkolem Výboru guvernérů bylo zejména „poskytování konzultací týkajících se obecných zásad a hlavních směrů politiky centrálních bank, zejména v oblasti úvěrů, peněžního a devizového trhu“ a „výměna informací o hlavních opatřeních v působnosti centrálních bank a posuzování těchto opatření“. Úkoly Výboru guvernérů rozšířilo rozhodnutí 90/142, které stanovilo, že Výbor může jednotlivým vládám a Radě předkládat stanoviska „k politikám, které by mohly ovlivnit vnitřní či vnější měnovou situaci ve Společenství, a zejména fungování [EMS]“.

238 Je třeba poukázat na to, že čl. 12 odst. 2 jednacího řádu Výboru guvernérů stanovil, že „všechny dokumenty, které vypracoval [tento Výbor] jsou důvěrné, není-li rozhodnuto jinak“.

239 Měnový výbor ukončil svou činnost dne 1. ledna 1999, Výbor guvernérů dne 1. ledna 1994; nahradily je Hospodářský a finanční výbor a EMI. Dokumenty, které vytvořily prvně jmenované instituce a které po likvidaci EMI přešly na ECB, byly s ohledem na svůj původ a svou povahu shromážděny ve zvláštní archivní kategorii.

240 Jak uvádí druhý bod odůvodnění nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 354/83 ze dne 1. února 1983 o otevření historických archivů Evropského hospodářského společenství a Evropského společenství pro atomovou energii veřejnosti (Úř. věst. L 43, s. 1; Zvl. vyd. 16/01, s. 3), ve znění nařízení Rady (ES, Euratom) č. 1700/2003 ze dne 22. září 2003 (Úř. věst. L 243, s. 1; Zvl. vyd. 16/01, s. 216), „je běžnou praxí v členských státech i v mezinárodních organizacích po několika letech zpřístupňovat archivy veřejnosti“.

241 V projednávaném případě žalobce kvalifikuje lhůtu 30 let pro zachování důvěrnosti jako nepřiměřenou, považuje ji za neurčitou, jelikož čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB výslovně nestanoví její počátek, a *in fine* má za to, že „mu upírá právo na přístup k dokumentům".

242 Je však nutné zdůraznit, zaprvé, že výše uvedená lhůta 30 let přesně odpovídá lhůtě stanovené v článku 1 nařízení č. 354/83, jejíž uplynutí v zásadě umožňuje přístup k historickým archivům orgánů Společenství komukoli, kdo o něj požádá.

243 Evropská investiční banka ve svých pravidlech přístupu k historickým archivům (přijatých Řídícím výborem EIB dne 7. října 2005) (Úř. věst. 2005, C 289, s. 12) rovněž stanovila lhůtu 30 let, která musí uplynout před otevřením jejích historických archivů veřejnosti.

244 Krom toho, čl. 4 odst. 7 nařízení č. 1049/2001 stanoví, že výjimky uvedené v odstavcích 1 až 3 téhož ustanovení se uplatňují nejdéle po dobu 30 let. Výjimky, které se vztahují k soukromí [čl. 4 odst. 1 písm. b)] nebo k obchodním zájmům (čl. 4 odst. 2 první odrážka), a zvláštní ustanovení o citlivých dokumentech (článek 9) však lze uplatňovat i po uplynutí této doby, je-li to nezbytné.

245 Krom toho je sice nesporné, že čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB neuvádí počátek lhůty 30 let, toto opomenutí samo o sobě však nemůže způsobit protiprávnost ustanovení napadeného žalobcem.

246 S ohledem na zvláštní povahu dotčeného archivu, který pokrývá zejména činnost orgánu zřízeného v roce 1964 a rozpuštěného teprve k 1. lednu 1994, a na výše uvedenou ustálenou praxi je třeba mít za to, že počátkem lhůty 30 let pro zachování důvěrnosti, stanovené jednacím řádem ECB přijatým v roce 1998, je implicitně, ale nezbytně datum vytvoření dokumentů. Toto datum ostatně uvádí i nařízení č. 354/83 jako počátek lhůty 30 let pro zachování důvěrnosti, kterou samo stanoví.

247 Zadruhé je třeba poukázat na to, že z čl. 23 odst. 3 věty druhé jednacího řádu ECB plyne, že pravidlo zachování důvěrnosti není absolutní.

248 Výše uvedené ustanovení totiž přiznává veřejnosti právo podat návrh na zkrácení lhůty pro zachování důvěrnosti, přičemž je třeba připomenout, že nic nebrání tomu, aby úprava vnitřní organizace práce orgánu vyvolala právní účinky vůči třetím osobám (rozsudek Nizozemsko v. Rada, uvedený výše v bodě 72, bod 38). Podle čl. 23 odst. 3 věty druhé jednacího řádu ECB, který lze použít obecně, může tedy každý požádat o přístup k jakémukoli dokumentu uchovávanému v archivu Výboru guvernérů i před uplynutím 30 let.

249 Na rozdíl od tvrzení žalobce o neexistenci soudní ochrany, podléhá rozhodnutí Rady guvernérů o zamítnutí návrhu na zkrácení lhůty pro zachování důvěrnosti, stejně jako v projednávaném případě, soudnímu přezkumu v souladu s právem na účinnou soudní ochranu. Je věcí soudu, kterému byl spor předložen, aby přezkoumal, zda Rada guvernérů řádně vykonala pravomoc, kterou jí přiznává čl. 23 odst. 3 věta druhá jednacího řádu ECB.

250 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že námitka protiprávnosti čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB, vycházející z údajného porušení „práva žalobce na přístup k dokumentům ECB a základní zásady transparentnosti“, musí být zamítnuta.

– K žalobnímu důvodu vycházejícímu z protiprávnosti čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB z důvodu zneužití pravomoci

251 Žalobce na podporu svého návrhu na zrušení tvrdí, že se ECB dopustila zneužití pravomoci charakterizovaného objektivními i subjektivními prvky.

252 Pokud jde o objektivní prvky, žalobce tvrdí, že ECB, požívající velké míry nezávislosti, přijala čl. 23 odst. 3 svého jednacího řádu ukvapeně, aniž by přitom brala v potaz judikaturu a ústavní povinnost plynoucí z Amsterodamské smlouvy, podepsané dne 2. října 1997, která jí ukládá povinnost zvláštním předpisem upravit právo na přístup k dokumentům. ECB tak údajně jednala s jediným cílem, a sice „potlačit demokratické právo“.

253 Pokud lze tuto námitku považovat za další žalobní důvod směřující k prokázání protiprávnosti čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB z důvodu, že přijetí uvedeného ustanovení je stiženo zneužitím pravomoci, je třeba ji zamítnout.

254 Podle ustálené judikatury je akt postižen zneužitím pravomoci pouze tehdy, když na základě objektivních, relevantních a shodujících se indicií vyjde najevo, že byl vydán za výlučným nebo alespoň rozhodujícím účelem dosažení jiných cílů než uvedených

nebo za účelem obejít zvláštní postup stanovený ve Smlouvě pro případ vzniku okolností projednávaného případu (rozsudky Soudního dvora ze dne 21. února 1984, Walzstahl-Vereinigung a Thyssen, 140/82, 146/82, 221/82 a 226/82, Recueil, s. 951, bod 27; ze dne 21. června 1984, Lux v. Účetní dvůr, 69/83, Recueil, s. 2447, bod 30, a ze dne 13. listopadu 1990, Fedesa a další, C-331/88, Recueil, s. I-4023, bod 24; rozsudek Soudu ze dne 6. dubna 1995, Ferriere Nord v. Komise, T-143/89, Recueil, s. II-917, bod 68).

255 V projednávaném případě postačí konstatovat, že argumentace žalobce se zakládá na chybném předpokladu, protože ustanovení Amsterodamské smlouvy, z nichž článek 255 ES vychází, nestanoví právo veřejnosti na přístup k dokumentům ECB. Krom toho ani judikatura v oblasti přístupu k dokumentům, na niž žalobce odkazuje, se ECB netýká.

256 Pouhé tvrzení, že ECB jednala s cílem „potlačit demokratické právo“, je ryze intelektuální spekulací, a nikoli konkrétní a objektivní indicií o zneužití pravomoci.

257 Z uvedených úvah vyplývá, že námitka protiprávnosti čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB, kterou vznesl žalobce, musí být zamítnuta.

b) K porušení povinnosti uvést odůvodnění

258 Žalobce tvrdí, že rozhodnutí ECB vydané v odpověď na jeho návrh na zkrácení lhůty pro zachování důvěrnosti za účelem přístupu k Basilejsko-nyborgské dohodě postrádá jakékoli odůvodnění a porušuje článek 253 ES, což ECB výslovně zpochybňuje.

259 ECB ve svých písemnostech původně namítala, že s ohledem na obecnou působnost rozhodnutí Rady guvernérů, které nebylo určeno žalobci, nebylo třeba v dopise ze dne 8. listopadu 1999, jímž byl žalobce o tomto rozhodnutí informován, uvádět „zvláštní, dodatečné a osobní odůvodnění“. Je však třeba připomenout, že ECB na jednání jasně uznala individuální povahu svého rozhodnutí a následně vzala námitku nepřípustnosti založenou na obecné působnosti uvedeného rozhodnutí zpět.

260 ECB má za to, že dopis ze dne 8. listopadu 1999 každopádně obsahuje některá odůvodnění, z nichž jasně vyplývá, že Rada guvernérů, která disponuje velmi širokou posuzovací pravomocí v oblasti své působnosti, poměřila zájmy žalobce s ochranou veřejného zájmu, zejména pokud jde o rizika plynoucí pro měnovou stabilitu. Tím byla ozřejměna podstatná část cíle sledovaného Radou guvernérů, a proto by bylo nepřiměřené požadovat podrobnější odůvodnění, jež by vyžadovalo zpřístupnění obsahu dokumentů.

261 Je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury odůvodnění vyžadované článkem 253 ES musí být přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musejí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření a příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky uvedeného článku, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho text, ale také s ohledem na jeho celkovou souvislost, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek Interporc v. Komise, uvedený výše v bodě 150, bod 55 a citovaná judikatura).

262 V projednávaném případě žalobce dopisem ze dne 27. července 1999 podal k ECB návrh na zkrácení lhůty 30 let pro zachování důvěrnosti podle čl. 23 odst. 3 jednacího

řádu, aby se mohl seznámit s dokumenty, které jsou součástí Basilejsko-nyborgské dohody a které považoval za důležité pro sepsání své doktorské disertační práce.

263 S ohledem na povahu návrhu žalobce je třeba analogicky použít judikaturu, podle níž z odůvodnění rozhodnutí orgánu, který byl požádán o přístup k dokumentům, musí vyplývat, že provedl konkrétní posouzení dokumentů, na které se žádost o přístup vztahuje (rozsudky Kuijer v. Rada, uvedený výše v bodě 150, bod 38, a JT's Corporation v. Komise, uvedený výše v bodě 131, body 64 a 65).

264 ECB na žádost Soudu předložila různé dokumenty osvědčující existenci rozhodnutí Rady guvernérů ze dne 21. října 1999, zejména výňatek ze zápisu z 29. zasedání této Rady, který se pouze zmiňuje o tom, že prezident předložil žádost o přístup, a uvádí dále skladbu Basilejsko-nyborgské dohody a rozhodnutí Rady guvernérů o přijetí návrhu svého prezidenta o nezpřístupnění archivu Výboru guvernérů.

265 V dopise ze dne 8. listopadu 1999 se uvádí, že Rada guvernérů jednak zohlednila „fakt, že Basilejsko-nyborgská dohoda není ve skutečnosti tvořena jediným dokumentem vyhotoveným v podobě dohody zúčastněných stran, nýbrž je pouze souhrnem zpráv a zápisů, jejichž autory jsou Výbor guvernérů a Měnový výbor", a jednak poznamenala, že žalobci byla zaslána tisková zpráva, která „velmi podrobně vysvětluje všechny aspekty dohody guvernérů centrálních bank". V dopise se rovněž uvádí, že další dokument, a sice výtisk aktu ze dne 10. listopadu 1987, jímž se provádí změny dohody o EMS ze dne 13. března 1979, je přiložen k dotčenému dopisu.

266 V dopise ze dne 8. listopadu 1999 se dále uvádí, že „[n]a základě uvedených úvah Rada guvernérů rozhodla, že přístup k archivu Výboru guvernérů neumožní“, přičemž ředitel ECB pověřený stykem s veřejností dopis uzavřel vyjádřením svého přesvědčení o zdárném pokračování výzkumu žalobce, protože již má k dispozici podstatné informace o Basilejsko-nyborgské dohodě.

267 Ačkoli z dopisu ze dne 8. listopadu 1999 jasně plyne, že Rada guvernérů upřesnila skladbu Basilejsko-nyborgské dohody, nelze z něj dovodit, že by z rozhodnutí této Rady vyplývalo, že provedla konkrétní posouzení dokumentů uvedených v žádosti o přístup. Pouhé upřesnění povahy dokumentů, na které se žádost o přístup vztahuje, nelze považovat za posouzení informací v nich obsažených. Rozhodnutí Rady guvernérů ze dne 21. října 1999 v podobě, v jaké s ním byl žalobce seznámen dne 8. listopadu 1999, se přitom o posouzení znění požadovaných dokumentů nijak nezmiňuje.

268 V každém případě i za předpokladu, že by bylo připuštěno, že z odůvodnění uvedeného rozhodnutí vyplývá provedení konkrétního přezkumu požadovaných dokumentů, je nutné poukázat na to, že žalobce nemohl zcela porozumět důvodům odepření přístupu a že Soud nemůže vykonat svůj přezkum.

269 Je totiž nutno konstatovat, že Rada guvernérů ve svém rozhodnutí o odmítnutí zkrátit lhůtu pro zachování důvěrnosti, potažmo o odepření přístupu k požadovaným dokumentům, neuvádí žádnou zvláštní potřebu či důvod chránit uvedené dokumenty, a tím spíše nepodává jakékoli, byť krátké, vysvětlení důvodů odmítnutí zpřístupnit obsah dokumentů, které by umožnilo pochopit, a ověřit, zda je ochrana skutečně potřebná.

270 Je patrné, že Rada guvernérů uvedené rozhodnutí založila pouze na posouzení konkrétní potřeby žalobce disponovat požadovanými dokumenty, a to s ohledem na informace o Basilejsko-nyborgské dohodě, které byly dotyčnému sděleny a které byly v tomto případě shledány jako dostatečné.

271 Na rozdíl od tvrzení ECB z jejího rozhodnutí jasně nevyplývá poměření zájmů žalobce s ochranou veřejného zájmu představovaného měnovou stabilitou.

272 ECB teprve v žalobní odpovědi poprvé uvedla, že Rada guvernérů měla za to, že požadované dokumenty, určené především k vedení politické diskuse na neformálním zasedání ministrů financí v Nyborgu, obsahují kontroverzní rozhodnutí a informace, které se doposud nestaly veřejně známými, a že důvěrnost těchto politických rozhodnutí je třeba zachovat, aby zbyl určitý „prostor“ pro přemýšlení. Až v duplice ECB v odpověď na žalobní důvod vycházející z porušení povinnosti uvést odůvodnění tvrdí, že odůvodnění jejího rozhodnutí jasně ukazuje, že Rada guvernérů „poměřila zájmy žalobce s ochranou veřejného zájmu, zejména pokud jde o rizika plynoucí pro měnovou stabilitu“.

273 Dále je třeba připomenout, že ačkoli celkové souvislosti provázející přijímání rozhodnutí mohou zmírnit požadavky odůvodnění kladené na příslušný orgán, ve výjimečných případech je mohou naopak zvýšit (rozsudek Kuijer v. Rada, uvedený výše v bodě 150, bod 45). V projednávaném případě je tak třeba posoudit dodržení povinnosti uvést odůvodnění s ohledem na veškerou korespondenci mezi orgánem a žalobcem.

274 ECB na první žádost žalobce o přístup k Basilejsko-nyborgské dohodě odpověděla, že dokumenty Výboru guvernérů nespadají do působnosti rozhodnutí 1999/284, nýbrž do působnosti čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB, který zejména stanoví, že tyto dokumenty jsou volně přístupné po uplynutí lhůty 30 let. V důsledku toho ECB žalobci nezaslala žádný dokument uložený v archivu Výboru guvernérů.

275 Dne 27. července 1999 žalobce dopisem požádal ECB o přezkoumání své žádosti na základě čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB, který Radu guvernérů v určitých zvláštních případech zmocňuje, aby lhůtu 30 let pro zachování důvěrnosti zkrátila. Na podporu svého návrhu žalobce výslovně argumentoval tím, že Basilejsko-nyborgská dohoda je staršího data a EMS má ryze historickou povahou.

276 Za těchto okolností požadavky na odůvodnění ukládaly ECB, aby v odpovědi na tuto druhou žádost o přístup k dokumentům, která měla sice odlišný právní základ, ale její předmět byl totožný, uvedla důvody, které bránily tomu, aby na základě skutečností uváděných žalobcem změnila své původní stanovisko ohledně důvěrnosti dotčených dokumentů.

277 Rada guvernérů však v rozhodnutí ECB neuvedla žádný důvod, který by mohl vyvrátit žalobcovy argumenty. ECB opět teprve po podání žaloby na neplatnost tvrdila jednak, že názory vyslovené v dokumentech tvořících Basilejsko-nyborgskou dohodu a strategie v nich analyzované jsou stále platné a mohly by se projevit na současném mechanismu směnných kursů, přestože tento se týká centrálních bank pouze dvou členských států, a jednak, že „za účelem zamezení vzniku zmatků na trzích“ jsou dány legitimní důvody pro nezveřejnění uvedených dokumentů.

278 Je nutné připomenout, že odůvodnění musí být uvedeno v rozhodnutí samém, a že pokud rozhodnutí obsahuje pouze nástin odůvodnění, jako je tomu v projednávaném případě, nemůže být toto odůvodnění poprvé rozvedeno a vyloženo teprve později před soudem Společenství, kromě výjimečných okolností, které však v projednávaném případě nenastaly vzhledem k neexistenci naléhavosti a k tomu, že ECB měla přijmout pouze jeden akt (viz v tomto smyslu rozsudky Soudu ze dne 2. července 1992, Dansk Pelsdyravlerforening v. Komise, T-61/89, Recueil, s. II-1931, bod 131, a ze dne 15. září 1998, European Night Services a další v. Komise, T-374/94, T-375/94, T-384/94 a T-388/94, Recueil, s. II-3141, bod 95).

279 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že rozhodnutí ECB musí být zrušeno z důvodu nesplnění požadavků na odůvodnění stanovených v článku 253 ES, aniž by bylo nutné se zabývat ostatními žalobními důvody směřujícími ke zrušení, vycházejícími ze zneužití pravomoci, z porušení zásady řádné správy a z nesprávného posouzení ECB, které žalobce uvádí.

280 Konečně je v této fázi řízení potřebné poukázat na to, že žalobce po podání žaloby na neplatnost (věc T-3/00) podal k Soudu i žalobu na náhradu škody (věc T-337/04), z níž jasně vyplývá, že protiprávní jednání vytýkané Radě a ECB spočívá právě v přijetí rozhodnutí, jejichž zrušení se žalobce domáhá ve věci T-3/00.

281 V žalobě na náhradu škody žalobce za účelem prokázání protiprávního jednání žalovaných rozvinul argumentaci, která se zčásti shoduje s argumentací použitou k dosažení zrušení dotčených aktů. Je nepochybné, že žalobce uvádí nový důvod protiprávnosti inkriminovaných rozhodnutí o odepření přístupu, totiž porušení zásady právní jistoty, i nové argumenty podporující důvody protiprávnosti, zmíněné již v řízení o žalobě na neplatnost a odpovídající na některá tvrzení žalovaných vyjádřená v průběhu onoho řízení.

282 Za předpokladu, že tyto argumenty lze chápat i jako argumenty na podporu návrhových žádání směřujících ke zrušení rozhodnutí Rady a ECB, formulovaných ve věci T-3/00, je třeba je jako nepřípustné zamítnout.

283 V tomto ohledu je třeba připomenout, že žaloba na náhradu škody je samostatným procesním prostředkem majícím svou vlastní funkci v rámci systému procesních prostředků a závislým na podmínkách výkonu, které jsou přizpůsobeny jeho zvláštnímu účelu. Zatímco žaloby na neplatnost a pro nečinnost směřují k nápravě protiprávnosti právně závazného aktu nebo nedostatku takového aktu, předmětem žaloby na náhradu škody je odškodnění újmy vyplývající z protiprávního aktu nebo jednání přičitatelného jednomu z orgánů nebo institucí Společenství (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 23. března 2004, Veřejný ochránce práv v. Lamberts, C-234/02 P, Recueil, s. I-2803, bod 59 a citovaná judikatura).

284 Zásada autonomie procesních prostředků v projednávaném případě nepřipouští společné posuzování důvodů protiprávnosti uvedených v žalobě na neplatnost a v žalobě na náhradu škody, jelikož důsledky rozhodnutí, jimiž se jednotlivým žalobám vyhovuje, se liší. Vyhovění žalobě na neplatnost totiž vede k tomu, že napadený akt přestává být součástí právního řádu Společenství, zatímco úspěch žaloby na náhradu škody umožňuje toliko nahradit škodu, kterou akt způsobil, aniž by automaticky došlo k jeho zrušení.

285 Spojení věcí T-3/00 a T-337/04 pro účely ústní části řízení a rozsudku nemůže výše uvedený závěr vyvrátit, jelikož rozhodnutí o spojení věcí nemá dopad na nezávislost a samostatnou povahu dotyčných věcí, přičemž je vždy možné rozhodnutí o jejich

vyloučení k samostatnému řízení (rozsudek Soudního dvora ze dne 21. června 2001, Moccia Irme a další v. Komise, C-280/99 P až C-282/99 P, Recueil, s. I-4717, bod 66, a rozsudek Soudu ze dne 14. prosince 2005, Honeywell v. Komise, T-209/01, Sb. rozh. s. II-5527, bod 71).

C – *K návrhům na provedení dokazování či na přijetí organizačních procesních opatření*

286 V rámci žaloby na neplatnost žalobce navrhuje, aby Soud nařídil dokazování potřebné k objasnění okolností, za nichž byla přijata napadená rozhodnutí, zejména aby zjistil, za jakých okolností ECB získala zprávu Měnového výboru, a aby jí nařídil založit do spisu zápisy ze zasedání Rady guvernérů ze dne 21. října 1999.

287 Vzhledem k tomu, že ECB objasnila okolnosti držení zprávy Měnového výboru, jak je uvedeno výše v bodě 144, že předložila různé dokumenty, zejména výňatek ze zápisu z 29. zasedání Rady guvernérů ze dne 21. října 1999, a že Rada podala vysvětlení a předložila dokumenty týkající se okolností, za nichž bylo přijato rozhodnutí ze dne 30. července 1999, je třeba návrhy žalobce uvedené v předešlém bodě považovat za uspokojené, a tedy nyní již bezpředmětné.

288 Pokud jde o návrh žalobce na přijetí organizačních procesních opatření směřujících k tomu, aby ECB poskytla statistické údaje týkající se přístupu k jejím dokumentům v období od 1. června 1998 do 31. května 2000, je třeba jej zamítnout, jelikož není pro rozhodnutí sporu relevantní.

**K žalobě na náhradu škody**

A – *Úvodní úvahy*

289 Je třeba poukázat na to, že žalobce se jasně domáhá určení vzniku mimosmluvní odpovědnosti Společenství ve smyslu čl. 288 druhého pododstavce ES za protiprávní jednání jeho orgánů.

290 Z ustálené judikatury vyplývá, že založení takové odpovědnosti podléhá splnění souboru podmínek, a sice: protiprávnosti jednání vytýkaného orgánům, skutečné existence škody a existence příčinné souvislosti mezi tvrzeným jednáním a uplatňovanou škodou (rozsudek Soudního dvora ze dne 29. září 1982, Oleifici Mediterranei v. EHS, 26/81, Recueil, s. 3057, bod 16; rozsudky Soudu ze dne 11. července 1996, International Procurement Services v. Komise, T-175/94, Recueil, s. II-729, bod 44; ze dne 16. října 1996, Efisol v. Komise, T-336/94, Recueil, s. II-1343, bod 30, a ze dne 11. července 1997, Oleifici Italiani v. Komise, T-267/94, Recueil, s. II-1239, bod 20).

291 Pokud jde o první podmínku, judikatura požaduje, aby bylo dáno dostatečně závažné porušení právní normy, jejímž předmětem je přiznat práva jednotlivcům (rozsudek Soudního dvora ze dne 4. července 2000, Bergaderm a Goupil v. Komise, C-352/98 P, Recueil, s. I-5291, bod 42). Co se týče požadavku, podle kterého musí být porušení dostatečně závažné, je rozhodujícím kritériem umožňujícím považovat jej za splněný kritérium zjevného a závažného nerespektování dotčeným orgánem Společenství omezení, která jsou stanovena pro jeho posuzovací pravomoc. Pokud tento orgán disponuje pouze velice zúženým či dokonce neexistujícím prostorem pro uvážení,

může k prokázání existence dostatečně závažného porušení postačovat prosté porušení práva Společenství (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. prosince 2002, Komise v. Camar a Tico, C-312/00 P, Recueil, s. I-11355, bod 54, a rozsudek Soudu ze dne 12. července 2001, Comafrica a Dole Fresh Fruit Europe v. Komise, T-198/95, T-171/96, T-230/97, T-174/98 a T-225/99, Recueil, s. II-1975, bod 134).

292 Co se týče podmínky týkající se příčinné souvislosti, lze Společenství činit odpovědným pouze za škodu, která vyplývá dostatečně přímo z protiprávního jednání dotčeného orgánu (rozsudek Soudního dvora ze dne 4. října 1979, Dumortier Frères a další v. Rada, 64/76 a 113/76, 167/78 a 239/78, 27/79, 28/79 a 45/79, Recueil, s. 3091, bod 21, a rozsudek Soudu ze dne 13. února 2003, Meyer v. Komise, T-333/01, Recueil, s. II-117, bod 32). Naopak Společenství nepřísluší napravovat veškeré škodlivé následky, byť vzdálené, jednání jeho institucí (viz v tomto smyslu výše uvedený rozsudek Dumortier Frères a další v. Rada, bod 21).

293 Pokud jde o škodu, je třeba zdůraznit, že tato musí být skutečná a určitá (rozsudek Soudního dvora ze dne 27. ledna 1982, Birra Wührer a další v. Rada a Komise, 256/80, 257/80, 265/80, 267/80 a 5/81, Recueil, s. 85, bod 9, a rozsudek Soudu ze dne 2. července 2003, Hameico Stuttgart a další v. Rada a Komise, T-99/98, Recueil, s. II-2195, bod 67), jakož i vyčíslitelná (rozsudek Soudu ze dne 16. ledna 1996, Candiotte v. Rada, T-108/94, Recueil, s. II-87, bod 54). Naopak škoda čistě hypotetická a neurčitá nezakládá právo na náhradu škody (viz v tomto smyslu rozsudek Oleifici Italiani v. Komise, uvedený výše v bodě 290, bod 73).

294 Přísluší žalobci, aby soudu Společenství předložil důkazy za účelem prokázání existence a rozsahu své škody (rozsudek Soudního dvora ze dne 21. května 1976, Roquette Frères v. Komise, 26/74, Recueil, s. 677, body 22 až 24; rozsudky Soudu ze dne 9. ledna 1996, Koelman v. Komise, T-575/93, Recueil, s. II-1, bod 97, a ze dne 28. dubna 1998, Dorsch Consult v. Rada a Komise, T-184/95, Recueil, s. II-667, bod 60).

295 Konečně je třeba připomenout, že není-li jedna z těchto podmínek splněna, musí být žaloba v plném rozsahu zamítnuta, aniž by bylo nutné zkoumat ostatní podmínky (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. září 1994, KYDEP v. Rada a Komise, C-146/91, Recueil, s. I-4199, body 19 a 81, a rozsudek Soudu ze dne 20. února 2002, Förde-Reederei v. Rada a Komise, T-170/00, Recueil, s. II-515, bod 37).

B – *Ke škodě a příčinné souvislosti*

1. *Argumenty účastníků řízení*

296 Pokud jde o podmínku existence újmy, žalobce zaprvé tvrdí, že odepření přístupu k požadovanému dokumentu ze strany obou „orgánů" Společenství narušilo časový rozvrh psaní jeho disertační práce a ještě nyní, tři roky a čtyři měsíce po termínu pro její odevzdání (který uplynul dne 31. března 2001), mu brání v jejím dokončení a předložení soluňské právnické fakultě. Z toho podle něj logicky plyne, že utrpěl majetkovou újmu spočívající ve ztrátě příjmů, které by mohl mít při vhodném a rozumném využití doktorského titulu, který by mu byl udělen, v tomto případě díky získání pracovního místa právníka v mezinárodních orgánech nebo institucích, jako jsou například ECB nebo Mezinárodní měnový fond (MMF).

297 Uvádí, že procesní zásada, podle níž existenci újmy musí prokázat subjekt, který se jí dovolává, není absolutní. Soud by měl zaprvé zohlednit zvláštní povahu věci, zadruhé povahu utrpěné újmy a zásadu procesní rovnosti účastníků, pokud jde o důkazní břemeno, a zatřetí judikaturu Soudního dvora.

298 Jedná se o první věc v oblasti mimosmluvní odpovědnosti související s přístupem k dokumentům a za těchto okolností je judikatura, kterou uvádí ECB, zcela irelevantní. Poznatky užitečné pro posouzení záležitosti může poskytnout jedině judikatura týkající se agendy veřejné služby úředníků.

299 Obsah žaloby vylučuje jakékoli pochybnosti o tom, že uplatňovanou újmou je ušlý zisk (*lucrum cessans*), a nikoli skutečná škoda (*damnum emergens*), což jsou podle judikatury Soudu odlišné pojmy (rozsudky Oleifici Italiani v. Komise, uvedený výše v bodě 290, bod 72, a ze dne 30. září 1998, Coldiretti a další v. Rada a Komise, T-149/96, Recueil, s. II-3841, bod 48).

300 Podmínky prokazování ušlého zisku jsou přitom mírnější než podmínky prokazování skutečné škody, jelikož existenci újmy a její vyčíslení je třeba posuzovat s ohledem na běžný vývoj událostí a skutečnou, nikoli teoretickou pravděpodobnost. Žalobce má v tomto ohledu za to, že předložil všechny podklady potřebné pro prokázání toho, že uplatňovaná škoda skutečně existuje.

301 Uvádí, že při výpočtu jeho újmy je třeba vyjít z výdělku právníka s doktorským titulem zaměstnaného u ECB od 1. dubna 2001, tj. ode dne, kdy by žalobce odevzdal svou doktorskou disertační práci, do třetího měsíce po vyhlášení rozsudku Soudu v projednávané věci, po odečtení příjmů, které mu plynuly z výkonu povolání advokáta v Řecku ve stejném období. Žalobce Soudu navrhuje, aby za účelem přesného vyčíslení újmy vyzval ECB k předložení relevantních informací o odměňování jejích zaměstnanců.

302 Takové ohodnocení újmy podle žalobce vychází z pravděpodobného vývoje událostí. Nejedná se o smyšlenou, náhodnou situaci, nýbrž o situaci, k níž mohlo s velkou pravděpodobností dojít, neboť žalobce skutečně podal žádosti o přijetí do zaměstnání

u ECB. Žalobce tvrdí, že předložené informace jdou nad rámec požadavků judikatury na prokazování ušlého zisku (rozsudek Soudu ze dne 21. března 2002, Joynson v. Komise, T-231/99, Recueil, s. II-2085, body 102, 114, 124, 134, 137 a 173).

303 Žalobce zadruhé tvrdí, že přibližně tří a půlroční prodlení při dokončování jeho disertační práce mu způsobilo velmi závažnou nemajetkovou újmu, která spočívá:

– ve značném prodlužování pocitu úzkosti spojeného s dokončováním této práce;

– ve zdržení jeho profesního a finančního růstu;

– v nemožnosti reagovat na příležitosti profesního uplatnění, u nichž je potřebný doktorský titul, v Řecku a zejména v zahraničí;

– v oddálení působení v akademickém prostředí, v němž je doktorský titul nutností, v odpovídající nejistotě a ve zhoršení jeho postavení také s ohledem na jeho věk;

– v nutnosti opakovaných aktualizací disertační práce z důvodu neustálého vývoje HMU a v odpovídající ztrátě času a únavě;

– v psychologickém tlaku na dokončení jeho disertační práce, jemuž je doposud vystaven, v přetrvávajících negativních a ironických poznámkách na jeho adresu a v nutnosti podávat vysvětlení na každou otázku o dokončení jeho disertační práce;

– ve ztrátě času a energie způsobené řízením před Soudem a Soudním dvorem;

– v psychickém vyčerpání způsobeném délkou řízení, jehož výsledek je pro jeho budoucnost zásadní.

304 Za těchto okolností se žalobce z titulu náhrady nemajetkové újmy domáhá částky 90 000 eur.

305 Pokud jde o podmínku týkající se příčinné souvislosti, žalobce tvrdí, že utrpěná majetková i nemajetková újma je přímým důsledkem protiprávního odepření přístupu ke spornému dokumentu, jež je jádrem jeho studie, protože jde o jedinečný historický a právní pramen nezbytný k prokázání „existence a působení *soft law* ve finanční a měnové oblasti, která spadá pod HMU i do působnosti G 7/8“.

306 Poukazuje na to, že odepření přístupu mělo fatální následky pro časový rozvrh psaní jeho disertační práce, které se projevily nemožností dodržet termín jejího odevzdání stanovený na 31. prosince 2000, poté na 31. března 2001, a přetrvávají doposud.

307 Žalobce uvádí, že v průběhu tří let, od začátku roku 1997 do konce roku 1999, se zabýval výlučně psaním své disertační práce a že od léta 1999, kdy jeho výzkum dosáhl pokročilého stadia, nenastala žádná skutečnost, která by mohla změnit časový rozvrh psaní a zabránit mu v dokončení disertační práce, s výjimkou napadeného odepření přístupu.

308 Rovněž se dovolává judikatury Soudního dvora a Soudu týkající se příčinné souvislosti, konkrétněji rozsudku Soudu ze dne 5. října 2004, Sanders a další v. Komise (T-45/01, Sb. rozh. s. II-3315), v němž Soud „odlišil teoretickou nejistotu od nejistoty skutečné a uznal potíže při provádění důkazů“, když důkazní břemeno přenesl na Komisi.

309 Pokud jde o otázku, zda mohl či dokonce měl po uplynutí stanovené lhůty odevzdat svou disertační práci bez zohlednění Basilejsko-nyborgské dohody, žalobce tvrdí, že tento problém souvisí především s jeho nezávislostí, jeho svobodou výzkumu a vnitřní autonomií při vědeckých rozhodnutích a s hodnocením potřeb jeho disertační práce, které musí dojít uznání.

310 V tomto ohledu odkazuje na rozsudek Mattila v. Rada a Komise, uvedený výše v bodě 99, v němž soud dospěl k názoru, že jedině žadatel o přístup k dokumentům může hodnotit dokumenty, které potřebuje, a že správní orgán nemá žádnou pravomoc posuzovat, co je pro žadatele nezbytné či užitečné.

311 Žalobce tvrdí, že vzhledem k tomu, že v době podání žádosti o přístup měl za to, a stále má, že Basilejsko-nyborgská dohoda je pro jeho disertační práci relevantní, nemohl a nesměl tuto dohodu přehlížet a dne 31. prosince 2000 právnické fakultě odevzdat práci velmi nízké kvality. Navíc neexistovalo žádné náhradní řešení, které by žalobci umožnilo zjistit, jakými právními prostředky byly makroekonomické

ukazatele G 7 v roce 1987 zahrnuty do EMS, jak poté fungovaly až do počátků HMU v období 1991/1992 a, konečně, co se s uvedenými ukazateli děje v současné době.

312 Nakonec uvádí, že na argumentaci ECB ohledně jeho údajného podílu na vzniku újmy lze odpovědět argumenty o jeho nezávislosti a jeho vnitřní vědecké autonomii.

313 Rada a ECB tvrdí, že v projednávaném případě nejsou splněny podmínky mimosmluvní odpovědnosti týkající se existence určité újmy a přímé příčinné souvislosti mezi takovou újmou a tvrzeným protiprávním jednáním.

2. *Závěry Soudu*

314 Žalobce tvrdí, že odepření přístupu k dokumentům tvořícím Basilejsko-nyborgskou dohodu ze strany Rady a ECB přímo vedlo k majetkové i nemajetkové újmě.

315 Zaprvé, pokud jde o majetkovou újmu, kvalifikovanou jako ztráta příležitosti či ušlý zisk, tato újma podle žalobce spočívá ve ztrátě příjmů, které by mohl mít při vhodném a rozumném využití doktorského titulu, který by mu byl předtím udělen, v tomto případě díky získání pracovního místa právníka v mezinárodních orgánech nebo institucích, jako například ECB nebo MMF.

316 Z písemností žalobce však plyne, že tvrzená ztráta příležitosti a ušlý zisk jsou důsledkem dřívější události, a sice nedokončení disertační práce do data stanoveného pro její odevzdání a následného neobdržení titulu doktora práv.

317 Tuto dřívější událost však nelze považovat za přímou příčinu tvrzené ztráty příležitosti a ušlého zisku, jelikož žalobce neprokázal, že by doktorský titul byl nezbytnou podmínkou pro získání zaměstnání u subjektů, které uvádí.

318 Ani nedokončení a neodevzdání disertační práce k 31. březnu 2001 se nezdá být přímým důsledkem napadených odepření přístupu, s nimiž se žalobce seznámil v srpnu a v listopadu 1999, zatímco jeho výzkum již v létě 1999 dosáhl, podle jeho vlastních slov, pokročilého stadia. Tuto situaci nelze hodnotit jinak, než že byla způsobena samotným žalobcem, který měl nezávisle na zpochybnění odepření přístupu pokračovat v psaní své disertační práce, aby ji mohl odevzdat a obhájit ve stanoveném termínu bez ohledu na to, co mohl vnímat jako neúplnost svého bádání.

319 Kromě toho je třeba podotknout, že ačkoli ztráta příležitosti může zakládat nahraditelnou újmu (rozsudek Soudu ze dne 27. října 1994, C. v. Komise, T-47/93, Recueil FP, s. I-A-233 a II-743, bod 54), musí tato újma být skutečná a určitá, aby vůbec mohla být nahrazena.

320 Žalobce však neprokázal, že příležitost získat zaměstnání u ECB či u jiné mezinárodní instituce a požívat finančních výhod z něj plynoucích, o niž byl připraven, byla skutečná a určitá v tom smyslu, že měl veškeré nebo alespoň významné šance takové zaměstnání získat (viz v tomto smyslu rozsudek Soudu ze dne 6. června 2006,

Girardot v. Komise, T-10/02, dosud nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, body 96 až 98 a citovaná judikatura). V tomto ohledu nelze z podání žádostí žalobce o přijetí do pracovního poměru u ECB v roce 1999 dovodit, že by dotyčný již byl v procesu přijetí do zaměstnání, který měl být završen po získání titulu doktora práv. Argumentace žalobce ohledně šancí získat pracovní místo u ECB či u jiné mezinárodní instituce po úspěšném dokončení jeho doktorské disertační práce je tak ve skutečnosti pouhou spekulací.

321 Zadruhé je třeba poukázat na to, že sám žalobce v bodě 35 žaloby uvádí, že závažnou nemajetkovou újmu mu způsobilo právě přibližně tří a půlroční „prodlení“ při psaní jeho disertační práce.

322 Z důvodů uvedených výše v bodě 318 je třeba učinit závěr o neexistenci přímé příčinné souvislosti mezi napadenými odepřeními přístupu a tvrzenou nemajetkovou újmou.

323 Nicméně je třeba poznamenat, že do údajné nemajetkové újmy, kterou žalobce utrpěl, vymezené výše v bodě 303, náleží i ztráta času a energie a psychické „vyčerpání“ způsobené délkou soudních řízení souvisejících s předmětnými odepřeními přístupu.

324 I pokud by bylo možné žalobcem uváděnou ztrátu času a energie a psychické vyčerpání, které se liší od jeho tvrzení ohledně nejistoty, úzkosti a frustrace způsobených nedokončením disertační práce v termínu stanoveném pro její odevzdání a následným nezískáním titulu doktora práv, považovat za přímý důsledek napadených odepření přístupu, nelze je považovat za nahraditelnou nemajetkovou újmu.

325 Pokud jde o údajné psychické vyčerpání žalobce, je nutno konstatovat, že žalobce se spokojil s pouhým tvrzením a nepředložil žádný listinný důkaz osvědčující skutečné narušení psychiky. Pokud jde o údajnou ztrátu času a energie, tato patří k nesnázím vyplývajícím ze zahájení každého soudního řízení a pokračování v něm, které nelze zahrnout pod nahraditelnou nemajetkovou újmu. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že žalobce byl podle článku 19 statutu Soudního dvora v tomto řízení i v řízení před Soudním dvorem ve věci, v níž byl vydán rozsudek Pitsiorlas, uvedený výše v bodě 38, zastoupen advokátem, jehož úkolem je právě být procesnímu subjektu nápomocen zejména tím, že sepisuje procesní akty a vede řízení jménem svého mandanta a na jeho účet.

326 Z uvedených úvah vyplývá, že podmínky vzniku mimosmluvní odpovědnosti týkající se existence skutečné a určité újmy a přímé příčinné souvislosti mezi takovou újmou a údajným protiprávním jednáním žalovaných nejsou splněny, a tudíž že žaloba na náhradu škody musí být zamítnuta, aniž by bylo třeba se zabývat podmínkou mimosmluvní odpovědnosti související s protiprávností jednání Rady a ECB.

**K nákladům řízení**

327 Podle čl. 87 odst. 2 jednacího řádu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Podle odstavce 3 téhož ustanovení může Soud rozdělit náklady nebo rozhodnout, že každý z účastníků řízení ponese vlastní náklady, pokud každý účastník měl ve věci částečně úspěch i neúspěch nebo pokud jsou k tomu dány výjimečné důvody.

328 V projednávané věci je třeba poukázat na to, že návrhovým žádáním žalobce bylo vyhověno v rozsahu, v němž směřují ke zrušení rozhodnutí ECB a v němž Rada neprávem namítala nepřípustnost žaloby na neplatnost svého rozhodnutí ze dne 30. července 1999. Zamítnuta však byla návrhová žádání žalobce směřující ke zrušení posledně uvedeného rozhodnutí i návrhová žádání směřující k náhradě škody ze strany Rady a ECB.

329 Soud má za to, že zvláštní okolnosti projednávaného případu budou správně zohledněny, když Rada, ECB i žalobce ponesou vlastní náklady řízení vynaložené ve věcech T-3/00 a T-337/04. Rada rovněž ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené žalobcem ve věci C-193/01 P.

330 Konečně je třeba poznamenat, že ECB neuvedla žádnou skutečnost, která by v daném případě odůvodňovala použití čl. 87 odst. 3 jednacího řádu a uložení žalobci náhrady nákladů způsobených bezdůvodně nebo zlovolně.

Z těchto důvodů

SOUD (pátý senát)

rozhodl takto:

**1) Rozhodnutí Rady guvernérů ze dne 21. října 1999 v podobě, v jaké s ním byl Athanasios Pitsiorlas seznámen dopisem Evropské centrální banky ze dne 8. listopadu 1999, se zrušuje.**

2) **Ve zbývající části se žaloba na neplatnost zamítá.**

3) **Žaloba na náhradu škody se zamítá.**

4) **ECB, Rada i žalobce ponesou vlastní náklady řízení vynaložené ve věcech T-3/00 a T-337/04. Rada ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené žalobcem ve věci C-193/01 P.**

Vilaras Martins Ribeiro Jürimäe

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 27. listopadu 2007.

Vedoucí soudní kanceláře Předseda

E. Coulon M. Vilaras

# Obsah

Právní rámec ..... II - 4786

Skutkový základ sporu ..... II - 4793

Řízení a návrhová žádání účastníků řízení ..... II - 4797

A – Návrhová žádání ve věci T-3/00 ..... II - 4799

B – Návrhová žádání ve věci T-337/04 ..... II - 4801

K návrhu na zrušení ..... II - 4803

A – K přípustnosti ..... II - 4803

1. K existenci napadnutelných aktů ..... II - 4803

2. K údajné opožděnosti žaloby na neplatnost ..... II - 4809

3. K údajnému zneužití podání žaloby ..... II - 4810

4. K údajnému nedostatku pravomoci ECB poskytnout přístup ke zprávě Měnového výboru ..... II - 4811

B – K věci samé ..... II - 4812

1. K návrhu na zrušení rozhodnutí Rady ..... II - 4812

a) Argumenty účastníků řízení ..... II - 4812

b) Závěry Soudu ..... II - 4815

Úvodní úvahy ..... II - 4815

K údajnému klamavému jednání Rady ..... II - 4817

K porušení práva na přístup k dokumentům zaručeného rozhodnutím 93/731 ..... II - 4820

K porušení povinnosti uvést odůvodnění ..... II - 4826

K porušení zásady řádné správy a zásady ochrany legitimního očekávání ..... II - 4829

2. K návrhu na zrušení rozhodnutí ECB ..... II - 4832

a) K námitce protiprávnosti článku 1 rozhodnutí 1999/284 a čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB ..... II - 4832

K námitce protiprávnosti článku 1 rozhodnutí 1999/284 ..... II - 4833

K námitce protiprávnosti čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB ..... II - 4834

– K přípustnosti námitky čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB ..... II - 4834

– K žalobnímu důvodu vycházejícímu z protiprávnosti čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB z důvodu porušení čl. 12 odst. 3 statutu ESCB ..... II - 4836

– K žalobnímu důvodu vycházejícímu z protiprávnosti čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB z důvodu porušení práva na přístup k dokumentům a základní zásady transparentnosti ..... II - 4840

– K žalobnímu důvodu vycházejícímu z protiprávnosti čl. 23 odst. 3 jednacího řádu ECB z důvodu zneužití pravomoci ..... II - 4851

b) K porušení povinnosti uvést odůvodnění ..... II - 4852

C – K návrhům na provedení dokazování či na přijetí organizačních procesních opatření ..... II - 4860

K žalobě na náhradu škody ..... II - 4861

A – Úvodní úvahy ..... II - 4861

B – Ke škodě a příčinné souvislosti ..... II - 4863

1. Argumenty účastníků řízení ..... II - 4863

2. Závěry Soudu ..... II - 4868

K nákladům řízení ..... II - 4871